SVOBODA
Founded in 1893
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com



СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 117, ЧИСЛО 8, П'ЯТНИЦЯ, 19 ЛЮТОГО 2010 РОКУ 1893 Vol. 117, No. 8, FRIDAY, FEBRUARY 19, 2010 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Віктора Януковича оголошено Президентом України

КИЇВ. – Центральна виборча комісія (ЦВК) 14 лютого оголосила провідника Партії Реґіонів Віктора Януковича Президентом України. ЦВК, за результатами опрацювання 100 відс. протоколів окружних виборчих комісій, встановила офіційні результати повторного голосування з виборів Президента України 7 лютого, згідно з якими за В. Януковича проголосувало 48.95 відс. виборців, за Юлію Тимошенко – 45.47 відс. 4.36 відс. голосували проти обох кандидатів.

Ю. Тимошенко здобула більшість голосів у Закордонному виборчому окрузі, де за неї проголосувало 60.57 відс. (27,374 особи). Зокрема її підтримали у США (88.51 відс., 3,551 особа) і Канаді (79.5 відс., 1,190 осіб), а також у Польщі, Чехії, Німеччині, Франції, Арґентині, Грузії, Португалії, Австрії, Швайцарії, Японії, ряді інших країн.

За В. Януковича за кордоном проголосували 33.99 відс. виборців (15,349 осіб). (УНІАН)

* * *

17 лютого Вищий адміністративний суд України відкрив судове провадження і прийняв до розгляду скаргу Юлії Тимошенко на встановлення результатів президентських виборів. Суд частково задовольнив позов кандидата в президенти України Ю. Тимошенко до ЦВК, призупинивши дію рішення ЦВК щодо встановлення результатів виборів на час, доки розглядається скарга Ю. Тимошенко.

Стосовно клопотання Ю. Тимошенко заборонити В. Януковичеві складати присягу президента, то цю частину її позову залишено без розгляду, позаяк В. Янукович не є відповідачем у цій справі. Початок слухання скарги Ю. Тимошенко буде визначено 17 лютого. Суддею-доповідачем у цій справі електронна система визначила Олександра Нечитайла.

Позовну заяву Ю. Тимошенко розглядатиме повний склад суду – 55 суддів. На розгляд позову передбачено два дні. Припускають, що засідання буде відбуватися у відкритому режимі і за участю представників засобів масової інформації. *(Бі-Бі-Сі).*

Висліди виборів у реґіонах України

Реґіон	за В. Януковича	за Ю. Тимошенко
Крим	821,244 (78.24%)	181,715 (17.31%)
Вінницька	227,633 (24.26%)	667,101 (71.10%)
Волинська	84,212 (14.01%)	491,854 (81.85%)
Дніпропетровська	1,154,274 (62.70%)	536,321 (29.13%)
Донецька	2,435,522 (90.44%)	173,820 (6.45%)
Житомирська	258,695 (36.70%)	405,289 (57.50%)
Закарпатська	224,917 (41.55%)	279,631 (51.66%)
Запорізька	731,932 (71.50%)	227,531 (22.22%)
Івано-Франківська	57,849 (7.02%)	731,858 (88.89%)
Київська	229,858 (23.61%)	678,533 (69.71%)
Кіровоградська	203,999 (39.61%)	281,509 (54.66%)
Луганська	1,237,922 (88.96%)	107,523 (7.72%)
Львівська	131,136 (8.60%)	1,313,904 (86.20%)
Миколаївська	446,050 (71.53%)	143,135 (22.95%)
Одеська	868,533 (74.14%)	228,757 (19.52%)
Полтавська	318,405 (38.99%)	442,583 (54.20%)
Рівненська	121,446 (18.91%)	489,579 (76.24%)
Сумська	194,608 (30.40%)	402,591 (62.89%)
Тернопільська	53,773 (7.92%)	599,697 (88.39%)
Харківська	1,076,962 (71.35%)	338,643 (22.43%)
Херсонська	323,201 (59.98%)	181,754 (33.73%)
Хмельницька	191,484 (24.94%)	535,371 (69.74%)
Черкаська	202,512 (28.84%)	459,041 (65.37%)
Чернівецька	121,381 (27.64%)	291,944 (66.47%)
Чернігівська	194,069 (30.95%)	398,953 (63.63%)
м. Київ	376,099 (25.72%)	955,406 (65.34%)
м. Севастопіль	178,201 (84.35%)	21,940 (10.38%)
Україна	12,481,266 (48.95%)	11,593,357 (45.47%)

Національна команда України на XXI зимовій Олімпіяді



Національна команда України на параді олімпійських команд у Ванкувері, Канада. *Фото: НОК України*

11 лютого

ВАНКУВЕР, Канада. – Церемонія підняття державного прапора України і відкриття Українського дому відбулось в Олімпійському селищі. В урочистому вечорі взяли участь президент Національного олімпійського комітету (НОК) України Сергій Бубка, міністер у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко, Посол України в Канаді Ігор Осташ, голова Комітету Верховної Ради з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму Павло Костенко, члени офіційної делеґації України у Ванкувері, а також представники української діяспори у Канаді.

Заснований завдяки спільним зусиллям НОК, української діяспори та Посольства України в Канаді, Український дім щодня протягом Олімпійських ігор зустрічатиме гостей. Тут відбуватимуться культурно-мистецькі заходи.

Розташований в самому серці Ванкувера Український дім стане

(Продовження на стор. 3)



Закордонні українці зутрічають Національну команду України у Ванкувері, Канада. *Фото: НОК України*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Інавґурація нового Президента

КИЇВ. — Новообраний президент України Віктор Янукович складе присягу на вірність українському народові 25 лютого, на позачерговому засіданні Верховної Ради. За таке рішення депутати українського парляменту проголосували 16 лютого 238 голосами. Автором постанови є голова Верховної Ради Володимир Литвин. Після голосування депутат від БЮТ Юрій Кармазін звернувся до парляментарів, нагадуючи про те, що будь-який документ має бути обговорений, перш ніж його приймати. *(Бі-Бі-Сі)*

В. Янукович обіцяє не бути маріонеткою Кремля

КИЇВ. — Провідник Партії Реґіонів Віктор Янукович 10 лютого заявив, що всі його рішення як президента будуть базуватися на інтересах України, а не Росії, і що він не йтиме на поводі у Росії і не є маріонеткою у Кремля. „Головні принципи моєї політики базуватимуться на національних інтересах України. Я намагатимусь побудувати збалянсовані взаємини з Росією і Европою, – заявив він. – Я робитиму все, щоб покращити взаємини з Росією та зробити їх взаємовигідними в інтересах українських і російських людей“, – пообіцяв В. Янукович. „Я також будуватиму взаємовигідні взаємини з Европою“, – додав він. В. Янукович також зазначив, що його першочерговості з Росією будуть спрямовані на стабільні постачання енерґії. З Европейським союзом він намагатиметься робити кроки у бік підписання угоди про зону вільної торгівлі та привнести европейські стандарти життя в Україну. Щодо взаємин з НАТО, В. Янукович сказав, що „продовжуватиме співпрацю з НАТО, але вступ до альянсу має вирішуватися українцями на референдумі“. Одночасно він уже зробив низку гучних заяв – пообіцяв не розширювати формат відносин з НАТО, плекати російську мову і, можливо, залишити російську Чорноморську флоту у Криму після 2017 року. *(„Українська правда“, БІ-Бі-Сі)*

ВР вимагає переглянути ґарантії безпеки України

КИЇВ. — Верховна Рада 11 лютого прийняла в першому читанні проєкт заяви з закликом до світової спільноти посилити ґарантії безпеки України, яка проголосила без’ядерний статус. За документ „Без’ядерному статусові України – реальні ґарантії“ проголосували в першому читанні 338 депутатів. „Ініціятором його розроблення як перша країна в світі, яка добровільно позбулася ядерної зброї, має виступити наша країна з пропозицією для ООН розглянути підготовлений українськими фахівцями проєкт такого міжнародного договору, який би охоплював інтереси безпеки неядерних країн і визначив щодо цього міжнародньо-правові ґарантії з боку ядерних країн світу“, – зазначено в документі. Верховна Рада звертається до парляменту Великобританії, Конґресу США, до Федеральних зборів Російської Федерації, парляменту Франції, Всекитайських зборів народних представників як законодавчих органів країн-ґарантів національної безпеки України з закликом підтримати цю ініціятиву. Раніше Президент Віктор Ющенко зауважив, що необхідно переглянути Будапештський меморандум, який передбачає ґарантії безпеки в обмін на без’ядерний статус України. Будапештський меморандум, підписаний в 1994 році США, Росією, Великобританією, Німеччиною, Францією та Китаєм, ґарантує Україні її безпеку в обмін на відмову від ядерної зброї. *(„Кореспондент“)*

Скасовано проведення 30 травня місцевих виборів

КИЇВ. — Верховна Рада України скасувала постанову про призначення виборів до місцевих органів влади на 30 травня. За постанову про визнання недійсною постанови парляменту „Про призначення чергових виборів депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів у 2010 році“ 16 лютого проголосували 250 депутатів з 420, що зареєструвалися в залі. Як повідомив перший заступник голови парляменту Олександер Лавринович, депутати повинні протягом тижня визначитися з датою проведення місцевих виборів. Раніше рішення про відкладення виборів було ухвалене на засіданні погоджувальної ради у зв’язку з тим, що відповідно до законодавства вибори повинні проводитися виключно за кошти державного бюджету. У той же час держбюджет на 2010 рік не прийнятий. *(„День“)*

ОПІК офіційно відновлює діяльність в Україні

ВАШІНҐТОН. — Після майже 10-річної перерви американська урядова аґенція з підтримки закордонних інвестицій (Overseas Private Investment Corporation – ОПІК) відновила діяльність в Україні. Експерти організації розпочали серію презентацій, під час яких розповідають про можливості для українських підприємців отримати фінансування для своїх проєктів. Президент Американсько-української підприємницької ради Морґан Віліямс наближав цей день довгих 10 років. Після того, як ОПІК залагодив багаторічний конфлікт з урядом, організація знову готова надавати кредити українським та американським підприємцям, які хочуть працювати в Україні. М. Вільямс нагадує, що за роки діяльности в Україні ОПІК встиг профінансувати проєктів на чверть млрд. дол. Підприємці сподіваються, що перші угоди підпишуть вже цього року. Втім, констатує експерт, останні роки інвестиційний клімат в Україні лише погіршувався. І називає три причини – недосконалий митний режим, корупція і погано захищені права власности. Якщо Україна почне змінювати ситуацію на краще, інвестиції потечуть потоком. *(„Голос Америки“)*

Україна ратифікувала угоду з Молдовою

КИЇВ. — Верховна Рада 11 лютого ратифікувала угоду між урядами України та Молдови про утримання автодорожніх мостів на українсько-молдовському державному кордоні. За таке рішення проголосували 330 народних депутатів. Ця угода була підписана 31 липня 2006 року в Кишиневі. Документ визначає комплекс робіт з утримання прикордонних мостів на українсько-молдовському кордоні. Встановлено процедуру інформування сторін про підготування й початок проведення цих робіт. Міжурядова угода дасть змогу забезпечити виконання плянової праці з утримання в належному експлуатаційному та технічному стані автодорожніх мостів на українсько-молдовському кордоні. 20 січня Верховна Рада відклала ухвалення проєкту закону про ратифікацію цієї угоди, мотивуючи це тим, що Молдова не виконує договір про державний кордон в частині передачі Україні ділянки автодороги Одеса-Рені в районі Паланки. *(Радіо „Свобода“)*

Презентація книги В. Косика

ЛЬВІВ. — 11 лютого у Львівському Палаці Мистецтв на відбулася презентація нової книжки професора Паризького, Вільного Українського та Національного ім. Ів. Франка університетів Володимира Косика „Спецоперації НКВД-КГБ проти ОУН“. У презентації взяли участь науковий редактор видання, почесний президент „Літопису УПА“ Микола Посівнич, видавець і редактор Ярослав Сватко. Організатори презентації – Управління культури, Асоціяція видавців та книгорозповсюджувачів Львівщини, Конґрес Українських Націоналістів. *(„Майдан“)*

Уряд Ізраїлю скасовує візовий режим з Україною

КИЇВ. — Найближчим часом українці зможуть відвідувати святі місця без віз. Уряд Ізраїлю вирішив скасувати візовий режим з Україною. Прем’єр Біньямін Нетаньягу доручив Міністерству закордонних справ почати переговори з Україною щодо технічних і юридичних аспектів скасування дозволів на в’їзд. 15 лютого ізраїльський уряд розглянув це питання з ініціятиви провідників партії „Наш дім Ізраїль“, міністра закордонних справ Авіґдора Лібермана і міністра туризму Стаса Місєжнікова. Противником ідеї був міністер внутрішніх справ Елі Ішай. На його думку, в Україні високий рівень торгівлі людьми і поширення проституції. Принципова домовленість про скасування віз України була досягнута урядами двох країн 7 грудня 2009 року. *(„5 канал“)*

І. Марчук шкодує, що повернувся

КИЇВ. — Найвідоміший український художник сучасности Іван Марчук 15 лютого заявив, що був украй розчарований вислідом президентських виборів. Він шкодує, що повернувся з еміґрації, й готується виїхати знову. „Щоб голосувати за Юлію Тимошенко, я мав три причини, – зазначив він. — Ю. Тимошенко давала надію для людей, і не тільки тих, хто стояв на Майдані. Вона могла чудово презентувати українців у світі ... І ще рятувала від безнадійности, від болота, у якому ми зараз загрузли. Своїм вибором ми зганьбились на весь світ“. Водночас, на думку художника, „ті, хто не підтримував на виборах жодного кандидата, проявили абсолютну громадянську безвідповідальність“. Як відомо, за результатами обробки 100 відс. бюлетенів на виборах Президента переміг В. Янукович. *(„День“)*

Україна скоротила дефіцит торгівлі товарами втричі

КИЇВ. — У 2009 році імпорт товарів перевищив експорт на 5.733 млн. дол. Про це повідомив 15 лютого Державний комітет статистики. Протягом 2009 року сальдо торгівлі товарами покращилося на 12.848 млн. дол. порівняно з 2008 роком (у 2008 році неґативне сальдо становило 18.581 млн. дол). Експорт товарів у 2009 році склав 39.703 млн. дол., при цьому він зменшився на 40.7 відс. порівняно з 2008 роком. Імпорт товарів склав 45.436 млн. дол., скоротившись на 46.9 відс. В січні-листопаді 2009 року імпорт товарів перевищив експорт на 4.815 млн. дол. У 2008 році імпорт товарів перевищив експорт на 18.532 млн. дол. Протягом 2008 року сальдо торгівлі товарами погіршилося на 7.210 млн. дол. порівняно з 2007 роком (у 2007 році було неґативне сальдо – 11.322 млн. дол). *(„Кореспондент“)*

„Сад світового українства“

ЛЬВІВ. — Підтримуючи задум Лариси Івшиної, головного редактора газети „День“, Міжнародний інститут освіти, культури та зв’язків з діяспорою Національного університету „Львівська політехніка“ (МІОК) виступив з ініціятивою закласти „Сад світового українства“ – символ краси, сили, збірний образ українських традицій, символ збереження і примноження українства, єдности, що передаватиметься з покоління у покоління. Втілює в життя цю ідею діяльна директорка МІОК Ірина Ключковська. На відповідне звернення до міської ради про визначення відповідного місця для вищезгаданого проєкту отримано позитивну відповідь, яку оприлюднено 11 лютого. У документі від 11 січня зазначається, що визначено місце для посадження „Саду світового українства“ на території „Музею народної архітектури та побуту у Львові“, території, яку люблять львів’яни і гості, місці велелюдному, самобутньому. *(МІОК)*

На Волині демонтують усі пам’ятники Леніну

ЛУЦЬК. — На Волині депутати обласної ради збираються протягом лютого ліквідувати місцеві пам’ятники тоталітаризму, зокрема пам’ятники Володимирові Ленінові в селі Сереховичі Старовижівського району, районному центрі Маневичі і на шахті міста Нововолинська, скульптуру Фелікса Дзержинського у селі Дідич Ківерцівського району – єдиний пам’ятник „залізному Феліксові“ в західніх областях України. На думку начальника обласного управління внутрішньої політики Юрія Вербича, „пам’ятник Ленінові-Ульянову на території 9-ої шахти компанії „Волиньвугілля“ у Нововолинську потрібно просто зняти і закинути подалі“. Районна влада територій, де залишилися ідоли тоталітаризму, пообіцяла ліквідувати радянські ідеологічні пам’ятники, як тільки зійде сніг, уже до кінця лютого 2010 року. *(„День“)*

Національна команда України на XXI зимових Олімпійських іграх

(Продовження зі стор. 1)

місцем незабутніх зустрічей і знайомств.

12 лютого

У церемонії відкриття змагань, яка відбулася на стадіоні „Бі-Сі-Плейс“ (вперше в історії – у закритому приміщенні), взяли участь близько 2,500 атлетів із 82 країн і 60 тис. глядачів. Після урочистого підняття державного прапора Канади під звуки національного гимну країни-господаря зимових Олімпійських ігор, парадою країн-учасниць розпочалась офіційна частина церемонії. Традиційно марш відкрили засновники олімпійського руху – команда Греції.

Команда Грузії вийшла на параду збірних з жалобними пов’язками. За декілька годин до початку Олімпіяди під час тренувань у Віслері загинув 21-річний грузинський спортсмен Нодар Кумаріташвілі. На церемонії відкриття присутні вшанували пам’ять загиблого хвилиною мовчання. Були приспущені прапори Канади і Олімпіяди. Стоячи зустрічали численні глядачі та почесні гості церемонії олімпійців Грузії.

Українська колона на чолі з провідною саночницею майстром спорту Лілією Лудан, яка несла Державний прапор України, з’явилась на стадіоні у яскравій жовто-синій спортивній уніформі. Чарівними світловими ефектами та лазерним видовищем, хореографією й музикою від провідних композиторів і виконавців сьогодення, унікальною атмосферою таємничости та чарівности північного краю вразив спектакль, який розпочався після паради олімпійців.

Активну участь у ньому взяли представники корінного населення Канади – чотирьох так званих „перших націй“, які в національних костюмах вітали гостей церемонії. Олімпійський вогонь, який 106 днів подорожував територією Канади, подолавши за цей час більше 45 тис. кілометрів, принесли на стадіон п’ять знаменитих канадських спортсменів: гокеїст Вейн Ґрецкі, ковзанярка Катріна Лемей-Доан, баскетболіст Стів Неш, лещетарка Ненсі Ґрін і параолімпієць Рік Гансен.

Запалив його на стадіоні і в місті леґендарний канадський гокеїст, багаторазовий рекордсмен та один з найкращих гравців Національної гокейної ліги В. Ґрецкі.

XXI зимові Олімпійські відкрито, тож попереду – більше двох тижнів напружених спортивних баталій, яскравих емоцій та свята. На XXI зимовій Олімпіяді плянується розіграти 86 комплектів нагород у 15 видах спорту Ще до початку церемонії відкриття стрибуни з трампліну, серед яких два українські спортсмени Володимир Бощук та Віталій Шумбарець, успішно подолали кваліфікаційний відбір до основного кола змагань.

13 лютого

Українським стрибунам з трампліну не вдалося пробитися до вирішального кола індивідуальних змагань на 95-метровому трампліні, який стане першим фіналом на Олімпіяді. В. Бощук і В. Шумбарець з результатами 87.5 метра та 92 метрів у першому колі змагань опинилися поза межами 30 найсильніших спортсменів.

14 лютого

Українки Оксана Хвостенко та Олена Підгрушна потрапили до двадцятки найкращих біятлоністок світу за результатами жіночого спринту на 7.5 кілометра, який, попри дощову погоду, відбувся в Олімпійському парку Віслера. Відстрілявшись на обох позиціях без промахів та поступившись переможниці змагань словацькій спортсменці Анастасії Кузьміній на 43.3 секунди, О. Хвостенко посіла найвище серед українок 11-те місце. О. Підгрушна, подолавши дистанцію за 20:47.3 хвилини, стала 18-ою. Ще дві представниці жіночої команди з біятлону – сестри Валя та Віта Семеренко зайняли відповідно 23-тє та 34-те місця в заліку.

* * *

Провідний член чоловічої команди України з біятлону Андрій Дериземля став п’ятим за результатом 10-кілометрового спринту в Олімпійському парку Вістлера. Мінливі погодні умови перетворили змагання на льотерію: вітер, дощ та мокрий сніг, які раптово розпочинались і так само несподівано закінчувались під час перегонів, вибили з боротьби за переможні місця майже всіх фаворитів, а олімпійське „золото“ сенсаційно вибоpов 24-річний француз Венсан Жей. А. Дериземля відстав від нього на 40.7 секунди. Ще два українські біятлоністи – Сергій Седнєв та Сергій Семенов посіли на 22-ге та 33-тє місця відповідно. В’ячеслав Деркач став 77-им.

15 лютого

Володимир Трачук – єдиний представник національної команди України у змаганнях з лещетарського двоборства посів 41-ше місце за результатами виступів на стандартному трампліні та перегонів на 10 кілометрів. 25 лютого він виступить на великому трампліні.

* * *

Найкраща українська лещетарка Валентина Шевченко була дев’ятою за підсумками перших олімпійських перегонів на відстані 10 кілометрів вільним стилем, які відкрили програму виступів лещетарів на Олімпійських іграх.

Переможницею змагань стала шведка Шарлота Кала. Катерина Григоренко, Марина Анцибор та Лада Нестеренко, які вийшли на старт у Вістлері, посіли 48-ме, 53-тє та 56-те місця відповідно.

* * *

15 лютого в Українському домі у Ванкувері відбулося урочисте прийняття на честь участі національної олімпійської збірної України у XXI Олімпіяді. Серед шановних гостей були почесний президент Міжнародного олімпійського комітету (МОК) Хуан-Антоніо Самаранч, члени МОК, керівники міжнародних федерацій, представники олімпійських комітетів різних країн та офіційні особи чужоземних олімпійських делеґацій. Гостей вітали президент НОК України Сергій Бубка та міністер у справах сім’ї, молоді та спорту Юрій Павленко.

З привітанням до олімпійців України звернувся Х.-А. Самаранч. Гості високо оцінили гостинність господарів – НОК України та представників української діяспори в Канаді.

16 лютого

Українські лещетарі Роман Лейбюк та Олександр Пуцко закінчили індивідуальні перегони на 15 кілометрів вільним стилем на 61-му та 62-му місцях відповідно. Олімпійським чемпіоном став швайцарець Даріо Колонья, який закінчив перегони за 33:36.3 хвилини. Показники Р. Лейбюка та О. Пуцка відповідно на 3:13.4 та 3:33.5 хв. більші.

* * *

Українки Наталія Якушенко та

(Закінчення на стор. 12)

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

„Ви – минущі, Україна – вічна!“

Національно свідома частина української інтеліґенції сприймає обрання Віктора Януковича президентом України як загрозу для всієї справи нашого національного відродження, як реальну небезпеку дальшої русифікації нашого народу. Зокрема про це йдеться у публічному листі, з яким Ірина Фаріон, відомий український мовознавець, депутат Львівської обласної ради від Всеукраїнського об’єднання „Свобода“, лавреат премій ім. Олекси Гірника та Бориса Грінченка, доцент катедри української мови Національного університету „Львівська Політехніка“, звернулася до В. Януковича. Ниже вміщуємо текст цього листа.

Товаришу Янукович!

Ці значною мірою зфальсифіковані президентські вибори підтвердили Ваш статус реґіонального провідника найбільш зросійщеної частини України. Вона стала такою унаслідок страшних катаклізмів, які пережила наша нація за московського панування через винищення етнічних українців голодом, репресіями і завезення натомість представників соціяльного дна з Росії.

Такі патологічні обставини на цих теренах можуть продукувати лише окупанти, заганяючи свідомих і вільних українців у гето. Бо саме окупанти аґресивно не приймають мови, культури та релігії автохтонної титульної нації, напихаючись благами нашої рахманної землі, де вона зберігає і збереже назавжди своє неповторне мовне і духово-культурне обличчя.

Чи не здається Вам, що українська земля безмовно, але страшно протестує проти такого виродження на її розлогих степах, поглинаючи щороку відчужених від неї шахтарів у копальнях… І так буде далі.

Постійне Ваше і Вашого охвістя зазіхання на визначальну ознаку нації – українську мову – свідчить лише про одне: ви аґресивні, аморальні чужинці, помножені на засимільованих хохлів-плебеїв, – ніколи не здолаєте незалежної Української держави – бо вона вічна, Ви ж – тимчасові, як Ваша сумнівна перемога у депресивному реґіоні; тимчасові, як Ваші брудні статки, з якими навіть у пекло не входять; тимчасові, як безвольність і роздвоєність ющенків та популізм і брехня тимошенків.

Натомість вічними та аксіоматичними є такі основні засади творення України з єдиною державною українською мовою:

1. Двомовність України не є природним етнічно-суспільним явищем. Це наслідок понад 300-літнього імперсько-російського терору щодо самої мови (близько 200 указів про її всезагальну і часткову заборони) – себто лінґвоцид, і винищення носіїв цієї мови – українського селянства голодом та інтеліґенції – репресіями – себто геноцид. Цю історично кричущу несправедливість треба негайно змінювати через всеохопні заходи протекціоністської політики держави щодо української мови.

2. Відповідно до світових стандартів, Україна є моноетнічною державою, позаяк українці становлять 77.8 відс., хоч для цього досить і 70 відс. З цього випливає не лише їхнє абсолютне право на державність лише однієї мови – української, але й аксіоматичність цього факту.

3. Російськомовні українці – це здебільшого мимовільні жертви окупаційного московсько-радянського режиму, навернення яких можливе тільки у лоні питомої мови і культури. Натомість феномен національного самозаперечення породжує злих і нещасних політичних геростратів.

4. Вагомим чинником української мовної політики є найбільша етнічна меншина України – росіяни (17.3 відс.), з чого випливає два основні напрями державної діяльности: а) етнічні росіяни, як і представники всіх інших меншин, зобов’язані володіти державною українською мовою, як володіють державною російською башкири, татари, чуваші, мордва тощо у Росії. Їхній спротив слід трактувати як загрозу українським інтересам; б) усі меншини, серед яких і російська, мають бути забезпечені правом реалізації своїх національних потреб, що не суперечать потребам титульної української нації і не загрожують цілісності та єдності держави.

Усвідомлюю, що Ваш рівень інтелекту та морально-духовної деградації, як і всіх Ваших спільників, не здатен збагнути сили цих аргументів, тому підсумую простіше. Ваше покликання – служити московському хазяїну і вести Україну двомовним шляхом – природне і незмінне. Ваше гасло – дві мови – одна країна таке ж безглузде, як одна дитина – дві матері.

Однак, зовсім інше покликання в України, омитої кров’ю петлюрівських змагань і упівських звитяг. Ви своєю плебейською психологією, моральним виродженням та аґресивним чужинством мобілізуєте мільйони українців на повстання проти неоколоніялізму.

Дякуємо Вам за цю страшну суспільно-політичну темінь перед неминучим світанком україноцентричної України. Ви – минущі. Ми, українці всієї України, а не реґіональної – вічні.

АМЕРИКА І СВІТ

НАТО визнало відповідальність за загибель цивільних

ВАШІНҐТОН. — Командування НАТО 14 лютого взяло на себе відповідальність за загибель 12 мирних мешканців під час бомбардування позицій „Талібану" на півдні Афганістану, коли бойові ракети відхилилися від цілі і потрапили у житловий будинок. Президент Афганістану Гамід Карзай висловив співчуття родинам загиблих і наказав провести розслідування. Війська НАТО розпочали широкомаштабні дії 13 лютого з метою викорінити „Талібан" з позицій на півдні Афганістану. За повідомленням афганської влади, у боях 15 лютого було вбито 25 бойовиків. *(„Голос Америки")*

Захоплено провідника „Талібану" муллу А. Ґ. Барадара

ІСЛЯМАБАД, Пакистан. — 16 лютого органи влади США та Пакистану повідомили, що у Карачі під час таємної спільної акції сили розвідки обох країн захопили чільного військового командувача талібів муллу Абдула Ґані Барадара. У повідомленні зазначається, що він перебуває під вартою у Пакистані. Афганського походження, А. Ґ. Барадар є другим, після засновника „Талібану" Мугамада Омара, впливовим провідником угруповання. Угруповання „Талібан" в Афганістані заперечує повідомлення про захоплення А.Ґ. Барадара, кажучи, що це тільки чутка і диверсія. А. Ґ. Барадара допитують як американські, так і пакистанські розвідники. Як вважається, А.Ґ. Барадар є відповідальним за військові акції „Талібану" і очолює керівну раду угруповання. *(„Голос Америки")*

Г. Клінтон перебувала з візитою на Близькому Сході

ВАШІНҐТОН. — Секретар Державного департаменту США Гілларі Клінтон 14 лютого знову закликала Іран переглянути політику у питанні ядерних програм та прав людини. Цим разом заява прозвучала на Американсько-мусульманському світовому форумі у столиці Катару. Туди Г. Клінтон прибула для переговорів з союзниками США на тему ядерної програми Ірану та відновлення ізраїльсько-палестинського мирного процесу. Ці та інші питання були в центрі уваги розмов Г. Клінтон з еміром Шейхом бін-Галіфом та Шейхом бін Джасіною – останній займає дві посади: прем'єр-міністра і міністра закордонних справ. Окрім Катару, Г. Клінтон відвідає Савдійську Арабію. Її поїздка на Близький Схід є частиною заходів уряду Президента Барака Обами задля встановлення дальших взаємин з мусульманськими державами. *(„Голос Америки")*

Д. Медведєв запросив В. Януковича до Москви

МОСКВА. — Президент Росії Дмитро Медведєв 15 лютого надіслав вітання Вікторові Януковичові з нагоди його обрання Президентом України і запросив найближчим часом відвідати Російську Федерацію (РФ) з візитою. „Вибори, що відбулися відповідно до загальноприйнятих міжнародних стандартів, підтвердили прагнення громадян України покласти край історично приреченим спробам посіяти ворожнечу між народами наших країн, щире бажання зміцнювати добросусідські взаємини. Це повною мірою відповідає і сподіванням народу РФ", – говориться в посланні Д. Медведєва. Президент РФ сподівається, що російсько-українська взаємодія знову матиме конструктивний і плідний, справді партнерський характер. „Упевнений, спільними зусиллями ми зможемо додати новий імпульс розвиткові взаємовигідних двосторонніх зв'язків. Користуючись нагодою, запрошую Вас відвідати найближчим часом Росію для обговорення широкого кола актуальних питань багатоплянової співпраці між нашими країнами", – сказано в посланні Президента. *(УНІАН)*

Б. Клінтонові зробили успішну операцію на серці

НЮ-ЙОРК. — Успішну операцію на серці 12 лютого зробили колишньому Президентові США Билові Клінтонові. Хірурги відкрили забльоковану артерію. 63-річний пацієнт почувається добре і відновлює сили у ню-йоркській лікарні. Б. Клінтона взяли до лікарні після того, як він поскаржився на біль у грудях. Упродовж останнього місяця він двічі їздив на Гаїті, щоб допомогти постраждалим від землетрусу. Тож медики пов'язують хворобу з стресом. У 2004 році Б. Клінтонові вже робили операцію на серці. Тоді йому розблькували чотири артерії. Алан Шварц, кардіолог Б. Клінтона, сказав: „Кардіограма та аналіза крови свідчать про те, що загрози серцевого нападу немає. Операція пройшла успішно. Наш пацієнт займається спортом і дотримується дієти. Тож він швидко одужує".*(„5 канал")*

М. Ахмадінеджад оголосив Іран ядерною державою

ТЕГРАН, Іран. — Іран виробив першу партію урану, збагаченого до 20-відсоткового рівня, і став ядерною державою. Про це 11 лютого заявив, Президент країни Махмуд Ахмадінеджад, виступаючи в Теграні на урочистостях з нагоди дня Ісламської революції. За його словами, „Іран може збагачувати уран навіть до 80-відсоткового рівня, але робити цього не буде, оскільки в цьому немає необхідности". *(Радіо „Свобода")*

Переодягнутий смертник підірвав американську базу

КАБУЛ, Афганістан. — Переодягнутий поліцейським смертник підірвав себе на військовій базі США в східньому Афганістані. Випадок стався в ніч з 11 на 12 лютого в районі Данд-ау-Патан, в декількох кілометрах від пакистанського кордону. За даними місцевої влади, внаслідок випадку поранено п'ятеро військовослужбовців. Тим часом представник ВР США підполковник Тод Вішн повідомив, що у нього є інформація про декількох поранених американців, однак, точної їх кількости він назвати не міг. Звістка про атаку на американську військову базу надійшла в той час, коли американські та афганські сили безпеки продовжують облогу містечка Марджеґ в провінції Гільменд, в якому переховувалися таліби. *(„День")*

Учені встановили, від чого помер Тутангамон

ЧИКАҐО. — Як повідомили 16 лютого засоби масової інформації, учені в Чикаґо дійшли висновку, що знаменитий єгипетський фараон Тутангамон помер у результаті захворювання на малярію. Дослідження 16 мумій єгипетських правителів показали, що четверо, включаючи Тутангамона, перенесли важку форму малярії. Це відкриття спростовує припущення, що юний фараон був убитий чи помер від якоїсь іншої хвороби. Тутангамон, чию незайману гробницю виявили в 1922 році, помер приблизно в 1324 році до нашої ери, йому було, як припускають учені, 19 років. *(„День")*

Москва вимагає від Болгарії роз'яснень щодо ПРО

МОСКВА. — Москва вимагає від Болгарії роз'яснень відносно плянів розміщення на її території елементів Протиракетної оборони (ПРО) США. Міністер закордонних справ Сергій Лавров 14 лютого повідомив, що Посол Росії у США уже звернувся з цього питання до американських дипломатів. Напередодні прем'єр Болгарії Бойко Борисов заявив, що підтримує ідею розміщення в країні елементів ПРО США. Водночас він відзначив, що таке рішення ухвалюватимуть парлямент Болгарії та Еврокомісія. *(„5 канал")*

В. Путін сподівається на активну інтеґрацію України

МОСКВА. — Прем'єр-міністер Росії Володимир Путін сподівається, що Україна братиме активнішу участь в інтеґрації на пострадянському просторі. Про це він сказав 15 лютого під час зустрічі з Президентом Казахстану Нурсултаном Назарбаєвим у Ново-Оґарьово. В. Путін висловив побажання, щоб Україна продовжила роботу в інтеґраційних проєктах. „Хочеться сподіватися, що важкий період у житті братського нам українського народу позаду, і можна буде вибудовувати нормальні міждержавні взаємини, будувати пляни в сфері економіки, зміцнювати взаємодію у соціяльній сфері, і можемо запропонувати українським партнерам спільну працю у тих інтеґраційних напрямах, в яких Україна так чи інакше брала участь"" – сказав В. Путін. *(„Укрінформ")*

Англомовне видання книги про Голодомор в Україні"

ВАРШАВА, Польща. — Українські та польські дослідники та історики 9 лютого презентували у Варшаві англомовне видання книги „Голодомор – Великий голод 1932-1933 років в Україні". „Черговим витком плідної співпраці між Інститутом Національної пам'яті Польщі (ІНП) та Службою безпеки України (СБУ) стала публікація видання про одну з найтрагічніших сторінок українського народу, про один з найбільших злочинів XX ст. проти народу, людяности", – заявив з цього приводу Посол України в Польщі Олександер Моцик. Він назвав надзвичайно позитивною працю дослідників обох країн, що дозволяє відкривати для широкої громадськости трагічні сторінки історії українського народу. На переконання дипломата, видання англійською мовою зробить події 1930-их років в Україні більш знаними в Европі та усьому світі. Водночас заступник президента ІНП Францішек Грицюк зазначив, що публікація є багаторічною спільною працею дослідників обох країн. Матеріяли для цієї книги зібрані не лише з архівів колишніх радянських репресивних органів, але й спецслужб різних країн. Ф. Грицюк висловив сподівання, що українсько-польська наукова співпраця триватиме й надалі і дасть змогу заповнити проґалини в українській та польській історіографії. Для розслідування справи Голодомору в Україні на замовлення СБУ зроблено спеціяльну демографічну експертизу, яка показала, що безпосередні втрати від Голодомору в Україні становлять 3.9 млн. осіб, а кумулятивні втрати разом з ненародженими в результаті Голодомору становлять понад 10 млн. осіб. *(„День")*

Польща відкликала свого Посла з Білорусі

ВАРШАВА, Польща. — Польща 10 лютого повідомила про відкликання Посла з Білорусі Генрика Литвина через ситуацію, що склалася довкола Польського дому в містечку Івенец Мінської области. Польський дім належить Союзові поляків Білорусі. 2005 року ця організація, яка існує вже 20 років, розкололася на дві частини. Одна діє офіційно, а іншу білоруська влада не визнає, зате її підтримує Варшава. Приміщення, про яке йде мова, займала не визнана білоруською владою організація на чолі з Анжелікою Борис. 8 лютого міліція і судові виконавці почали у Польському домі опис майна, поставила нові замки на дверях та опечатала вхід у приміщення. Через кілька годин після цього заступник міністра закордонних справ Польщі Анджей Кремер викликав Посла Білорусі у Варшаву і висловив серйозну стурбованість діями білоруських правоохоронців. Міністер закордонних справ Польщі Радослав Сікорський наголосив, що дотримання прав національних меншин є передумовою зближення Білорусі з Европейським союзом. *(Бі-Бі-Сі)*

М. Ґорбачову вручено „Дрезденську премію"

ДРЕЗДЕН, Німеччина. — В оперному театрі „Земпера" експрезидентові СРСР Михайлові Ґорбачову 14 лютого вручено міжнародну „Дрезденську премію". Він став першим лавреатом цієї міжнародної нагороди, заснованої товариством „Friends of Dresden Deutschland". Нагороду сумою у 25 тис. евро присуджено лавреатові Нобелівської премії М. Ґорбачову за активну діяльність „на благо людства". Ініційована М. Ґорбачовим у СРСР перебудова сприяла мирному ходу демократичних перетворень у Східній Европі. Засновники премії також особливо підкреслили внесок колишнього радянського провідника у процес ядерного роззброєння у 1980-ті роки. *(„Укрінформ")*

23-25 червня у Львові відбудеться міжнародний конґрес діяспори

ЛЬВІВ. – На пропозицію Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою (МІОК) Національного університету „Львівська політехніка", Світовий Конґрес Українців став співорганізатором III Міжнародного конґресу „Діяспора як чинник утвердження держави Україна у міжнародній спільноті: сучасний вимір, проєкція в майбутнє", який відбудеться 23-25 червня у Львові.

До організації конґресу також долучились Міністерство освіти і науки України, Европейський конґрес українців та Українська Всесвітня Координаційна Рада.

На конґресі будуть розглянуті питання про стратегію та моделі співпраці України з діяспорою, збереження національної ідентичности українців за кордоном, новітні явища світового українства в контексті східньої діяспори та нової хвилі еміґрації, вищі українознавчі студії і культурні центри та ін.

СКУ закликає всі свої складові організації донести інформацію про конґрес до широкого кола українців на своєму терені та взяти активну участь у його роботі.

Детальнішу інформацію про конґрес можна прочитати на електронній сторінці МІОК: www.miok.lviv.ua.

СКУ

Спостерігачі УККА виявили недоліки на виборах в Україні

НЮ-ЙОРК. – 7 лютого спостерігачі Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) знову взяли активну участь у спостереженні за виборами президента України. Від УККА було зареєстровано 115 міжнародних спостерігачів з США, Канади, Франції, Німеччини та Польщі. В день виборів вони спостерігали за перебігом виборчого процесу в Київській, Донецькій, Дніпропетровській, Чернігівській, Чернівецькій, Закарпатській, Луганській, Житомирській областях та в Автономній Республіці Крим, а також на закордонних виборчих дільницях у Вашінґтоні, Ню-Йорку, Чикаґо, Сан-Франциско.

Працюючи на 200 виборчих дільницях міжнародні спостерігачі УККА помітили деякі недоліки і порушення під час виборчого процесу, а саме в Києві, Чернігові, Донецьку, Ужгороді та Житомирі висіли виборчі аґітаційні біл-борди з символікою і гаслами кандидата Віктора Януковича.

На деяких дільницях Закарпаття виборці голосували за копіями пашпортів, в додаткові списки включалися виборці в день виборів без рішення суду.

На закритій виборчій дільниці ч. 38 70-го виборчого округу спостерігачі зауважили, що кількість хворих в день виборів збільшилася більш як у п'ять разів. Переважно в лікарні перебувало 100 осіб, а голосувало 504 особи.

УККА пропонує не змінювати виборче законодавство під час проведення виборчої кампанії, оскільки це ускладнює виборчий процес, на майбутніх виборах розглянути можливість голосування особам, які не можуть з'явитися на виборчі дільниці (інваліди, люди похилого віку) за допомогою пошти, що допоможе уникнути фальсифікацій.

Для УККА важливо, щоб Україна залишалась вільною демократичною державою з національно свідомим народом, поглибила економічні реформи, втримала права вільного вибору і свободи слова, подолала корупцію і прагнула швидкими темпами інтеґруватися у евроатлантичну спільноту.

УККА

Україна повинна знати діячів Української революції 1920-их років

КИЇВ. – Український інститут національної пам'яті звертається до нащадків діячів Української революції 1917-1921 років з проханням встановити контакти з працівниками інституту для можливого надання будь-яких матеріялів (фотографій, документів, спогадів, листів та ін.) про життя та діяльність борців за вільну Україну.

Однією з найгероїчніших сторінок історії України є період 1917-1921 років, коли внаслідок революційних подій постала Українська держава. У буремних подіях одна одну змінювали влада Української Центральної Ради, Української держави Гетьмана Павла Скоропадського, Директорії Української Народної Республіки, виникла Західньо-Українська Народна Республіка, а коли приходили більшовики, розвивався національно-визвольний рух.

На початку 1920-их років на більшості території України встановився тоталітарний більшовицький режим. Голодомори, репресії, цілеспрямована політика русифікації – усе це було вжито для того, щоб українці забули свою історію, перестали бути нацією. У підрадянській Україні знищували місця поховань вояків Армії Української Народної Республіки та Української Галицької Армії. Тепер, в незалежній Україні, ми маємо змогу відновити втрачену пам'ять.

Просимо звертатися до відповідальних за цю роботу: Олександра Кучерука – начальника відділу музейної та виставкової діяльності Українського інституту національної пам'яті, директора Музею Української Народної Республіки на тел.: (380-44) 253-3410, електронна адреса: n90tl@voliacable.com, Віталія Скальського – помічника заступника голови Українського інституту національної пам'яті на тел.: (380-44) 281-0891, електронна адреса: svv@memory.gov.ua. Адреса Українського інституту національної пам'яті: вул. Липська, 16, Київ, 01021 Ukraine.

Олександер Кучерук,
директор Музею УНР

ТОЧКА ЗОРУ

Чи треба українізувати М. Гоголя?

Чого тільки не вигадували про Миколу Гоголя. Також і про його перебування в Парижі, де він на Єлісейських полях танцював гопака... Гумор? Анекдот? Можливо. Тільки ж негоже так смішно зображувати М. Гоголя – другого після Тараса Шевченка літературного велетня і пророка.

200-ті роковини М. Гоголя Україна відзначила, нарешті, належним чином. З цієї нагоди задумано перекласти його російськомовні твори на українську мову.

Нова наука перекладознавство, в окремому розділі – сематика (смислова сторона мови) стверджує, що перекласти художній твір на іншу мову неможливо без спотворення ідейної спрямованости автора, його творчого надхнення. Щоб усвідомити недоцільність перекладу творів М. Гоголя на українську мову, варто простежити основні принципи його творчости.

Творчість М. Гоголя спрямована проти Росії. Основні принципи – розвінчати уявлення про „велич Росії". Авторська мова – російська – як запорука досягнення мети. Як кажемо: влучити в саме „яблучко" цілі. Джерелами творчости М. Гоголя служили особисті переконання. Він не звертає уваги на політичні заворушення в Европі 1848 року. Йому байдужий „Маніфест комуністичної партії", яким зачитувалась вся Европа. Слов'янофіли недолюблювали М. Гоголя, бо він перший зрозумів нелюдяність маґістрального шляху Росії – імперське підкорення чужих земель і народів, зазіхання на чуже добро.

Він справді – пророк. „Маґістральний" шлях Росії триває. Його увінчують єльцини, путіни, медвєдєви, зюґанови, солженіцини... Уоперек цього шляху постала суверенна Україна з непорушною підтримкою геть усього Заходу.

У художньому нарисі „Шинель" М. Гоголь співчуває „маленькій, безправній людині" в гнітючій шинелі. Якщо її скине, звільниться, Російській імперії – кінець. Ось і тут здійснилось пророцтво М. Гоголя. Маленькі, безправні люди скинули гнітючу шинель – і радянській імперії настав кінець.

Повість-містерія „Вій" виявляє ставлення М. Гоголя до „російського православ'я". У його храмі – страхітні візантійські стінописи, що зображують пекло. Таємний голос шепоче Хомі: „Не дивися". А він подивився і пропав. І М. Гоголь подивився, і на нього подивилася Росія своїми страшними очима, як той Вій.

Сатира М. Гоголя „Ревізор" на сцені Александрійського театру в Санкт-Петербурзі викликала цькування автора столичною пресою. „Ревізор" М. Гоголя – це прообраз реальних у XVIII-XIX ст. на Лівобережній Україні ревізорів, уповноважених стежити за переписом населення та сплатою падушної податі, що по суті являло суще шахрайство.

В архіві Ніженського педагогічного інституту ім. М. Гоголя зберігається лист Олександра Пушкіна до М. Гоголя, з порадою виїхати за кордон, „вдихнути свіже, чисте повітря". Російський поет Олександер Блок порівнює долі О. Пушкіна і М. Гоголя. О. Пушкін не виїжджав за кордон і поплатився життям. М. Гоголь виїхав до Швайцарії, де з новим надхненням почав писати „Мертві душі".

Тут не зашкодить вияснити принципове питання щодо літературного жанру твору „Мертві душі". Деякі літературознавці відносять цей твір до жанру „роману". М. Гоголь романів не писав. Романістом не був. Взагалі романтика була йому чужа. Твір „Мертві душі" – це виняткове літературне мистецтво зобразити дійсність невіршованою поезією. Тому сам М. Гоголь називав цей твір поемою.

Головний персонаж „Мертвих душ" – Чичиков. Колезький радник самого Санкт-Петербурґу. Посада необмежених прав і привілеїв. Йому вклоняються навіть губернатор, віце-губернатор, прокурор, поліцмайстер, поштмайстер. Його жертви – збіднілі поміщики Лівобережної України – Манилов, Собакевич, Коробочка. Чичиков відкуповував у них подушну подать і шляхом шахрайських витівок ставав власником поміщицьких маєтків.

У мітичній поемі „Мертві душі" Чичиков – духовна порожнеча, душевне ніщо. Його примара бродить по Росії – безкраїй, ледачій, захланній до чужого добра. Росією править духовне ніщо. Росія вірить у ніщо...

Повернувшись до Росії, М. Гоголь почав писати другу частину „Мертвих душ". Проте лишається таємницею: чому М. Гоголь рукопис другої частини „Мертвих душ" спалив за кілька днів до смерти. Поема „Мертві душі" – вершина і завершення творчости М. Гоголя.

Психолог Володимир Чиж закінчив свою працю „Недуги Гоголя" спогадами про останню з ним зустріч: „Повернувшись з Швайцарії, Микола Васильович почав скаржитись на почуття самотности, скрізь чужого – за кордоном, в Росії, у рідних Сорочинцях, вже без матері, з якою він, ще хлоп'ятком, розмовляв рідною мовою"...

* * *

Нині Україна – двомовна держава. Її громадяни володіють українською та російською мовами. Тож перекладати твори Гоголя російською мовою на українську – марне гаяння часу та зусиль. Тим паче (з ідейної точки зору) комусь закортіло „українізувати" творчість М. Гоголя. Подумати тільки! Таж ще Гоголь проголосив своїми творами – національну ідею Батьківщини, яку ніяк не може знайти – самостійна, незалежна, соборна Україна. Врешті-решт, живемо в умовах суцільної демократії. Де кожна людина має законне право – бути трошечки нерозсудливою, наївною. Як кажуть, що кому дав Бог.

Володимир Остапенко,
журналіст, колишній працівник
Радіо „Голос Америки",
Вашінґтон

Що ж буде далі?

Не дочекавшись інавґурації, Віктор Янукович вже поспішив запевнити своїх прихильників, що розраховує на президентство протягом двох каденцій – до 2020 року. Насправді ж йому буде дуже тяжко втриматися в цьому кріслі бодай один п'ятирічний період. Бо річ тут зовсім не в особистому бажанні, а в тому, що, по-перше, політичний та організаторський досвід цього діяча явно замалий, якщо його оцінювати з погляду внутрішніх і геополітичних викликів, перед якими стоїть сучасна Україна, а по-друге, рівневі цих викликів не відповідає жодна особистість з найближчого оточення В. Януковича. Майже вся „реґіональна братія" – це вчорашній день України, за винятком, може, декількох олігархів-праґматиків, котрим невигідно буде поступатися перед Москвою своїм економічним впливом, і тому вони, з цих підставових для них міркувань, тяжітимуть до Европи.

Ледве чи можна чекати й на якесь ідейно-світоглядне переродження В. Януковича, бо не Донбас його, а він Донбас втримує в зросійщеному стані. „Він буде погоджуватися на будь-які пропозиції Москви, бо вважає, що саме такими повинні бути взаємини з північним сусідом", – пише керівник соціологічної служби „Український барометр" Віктор Небоженко.

Отож було б ще незле, якби новий президент України виявився просто непослідовним і, взоруючись на Леоніда Кучму, „двовекторно" шарпався б то в бік Росії, то в бік Европи. Швидше за все, на словах таки матимемо „двовекторність", а на ділі пануватиме байдужість до українських національних інтересів і сліпе, атавістичне запобігання перед Росією. Ми вже почули гарне слово В. Януковича, що він не збирається бути „маріонеткою Москви", але діло – цілком протилежне: він ініціює утворення газотранспортного консорціюму й участь в ньому Росії, відкриваючи їй шлях до тяжкого злочину перед Україною – загарбання української газотранспортної системи.

У гуманітарній же сфері слід очікувати чогось гіршого, ніж повернення до сумнозвісного „кучмізму". Л. Кучма бодай назвою своєї книжки ствердив, що „Україна – не Росія", а для В. Януковича, згідно з його недавньою заявою в Москві, на X з'їзді путінської партії „Єдіная Россія", „Україна – це частина нашої спільної історії", тобто – російської.

Не є випадком, що відомий московський україножер Володимир Жириновський, в кого на язиці те, що кремлівські вожді тримають в головах, вже пообіцяв росіянам: „Протягом найближчих п'яти років схід України ввійде до складу Російської Федерації". І не варто до цих слів ставитися, як до звичайної маячні, тому що попередні п'ять років „реґіонали", зловживаючи демократією президентства Віктора Ющенка, активно насаджували на сході країни не просто антипомаранчеві, а відверто антиукраїнські настрої.

І все ж, на наше глибоке переконання, не В. Янукович визначатиме долю незалежної України, а вона – долю В. Януковича. Бо він і його найближче оточення ще можуть повернутися в радянсько-імперське минуле, але не більшість народу, який і на своє минуле, і на майбутнє вже дивиться очима молодого, вихованого в умовах свободи і незалежности, покоління.



СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році **Видає Український Народний Союз**

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛЮТИЙ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

І Захід, і Схід

День народження Патріярха Йосифа Сліпого (17 лютого 1892 року) – добрий привід застановитися над тими тоншими матеріями, до яких „не доходять руки" в буденних клопотах...

Так чомусь сталося, що історія поділила людство на Захід і Схід, це поділ вельми глибокий, цивілізаційний, тобто різниці даються взнаки в релігійному житті, у культурних традиціях, в самій ментальності і психології людей. І з кожним новим поколінням цей розлам якоюсь мірою відтворюється, що дало Радярдові Кіплінґові підстави сказати: „Захід є Захід, а Схід є Схід, і їм ніколи не зійтися".

Ні, ніколи не кажіть „ніколи". У минулі століття наша Земля справді здавалася безмежною, а обидві її півкулі з континентами – такими далекими одна від одної. Тепер плянета вже сприймається інакше – як маленька, охоплена незліченною кількістю різноманітних зв'язків, єдина і неподільна. У цій неподільності подібна вона до людської голови, котра теж має дві півкулі головного мозку, але ж функціонально вони не взаємозаперечуються, а доповнюють одна одну, зливаються в кожному індивідуальному „я".

Так само і з „цивілізаційною" межею. Вона нетривка, все більше й більше умовна, Захід все зриміше присутній на Сході, Схід – на Заході.

Переконливий приклад подає наша Україна. Довго розривали її в різні боки, і врешті утворилися відчутні різниці між її заходом і сходом, недобросовісні політики й сьогодні пов'язують з цими різницями свої кар'єри, а тим часом в найголовнішому вимірі життя – в релігійному світосприйманні і світорозумінні Україна практично, на ділі поєднала в собі християнський Захід і християнський Схід. Маємо на увазі не об'єднання в межах сучасної Української держави, а саме феномени світоглядно-психологічні, внутрішньо-людські, і тому такі повчальні та впливові.

Хоч русло духовної спорідненості іде ще від княжих часів, дві великі постаті нашої новітньої історії істотно зміцнили його береги, і не просто зовнішньою діяльністю, але всім своїм розумом, всією душею – Митрополит Андрей Шептицький і Патріярх Йосиф Сліпий. Перший, проти вітру в обличчя, вирушив з християнського Заходу на християнський Схід, другий, всупереч ще злішим життєвим бурям, – дійшов.

Загартований багаторічною сибірською неволею, Митрополит Й. Сліпий – вже не лише як великий християнин, але й як великий українець – повернув „униятську" Церкву до об'єднуючої, сповненої історичної слави й історичної перспективи, соборно-української „віри батьків". Почалося, хоч і поза Україною, але могутнє зрушення до Сходу, до вічних київських святинь.

Дослідники свідчать, що то був уже цілком інший Й. Сліпий, аніж довоєнний, ніж той, хто, очолюючи у Львові Духовну семінарію, обстоював перехід на Григоріянський календар і безкритично сприймав Рим. Втім, він і тоді глибоко та щиро вдивлявся у візантійське минуле.

Ось пару рядків з його есею 1934 року: „Візантійські пам'ятники, як спадкоємність античної грецької літератури, були зразками, за якими східні, слов'янські й інші народи навчались...".

А вже з совєтської каторги він приніс вогненно-живе почуття обов'язку перед рідним народом, глибоке і ясне розуміння явних і прихованих світових тенденцій, котрі тяжіли над людськими масами, а отже – й над осібною людиною. Отож Церква Христова – це і Захід, і Схід, тому мусить відповідати за цей двоїстий світ, тому її земний провід покликаний свідомо і твердо стояти на тонкій межі між церковним і народно-національним життям, над поділом.

Розділена на землі Церква Христова не може керуватися нічим іншим, як тільки усвідомленням своєї небесної неподільности.

Водночас занадто добре знав Патріярх Йосиф церковну історію, політично-психологічні і богословські причини поділу християнства на Західнє і Східнє, щоб очікувати їхнього близького примирення. Але він також знав, що тут головне – іти, а не стояти. Все життя він тримав перед собою два самобутні взірці цього взаємного руху до єдности: прокатолицьке подвижництво російського релігійного філософа Володимира Соловйова і таке ж надхненне провізантійсько-прокиївське подвижництво Митрополита Андрея.

Тільки Владиці Йосифові було ще тяжче, ніж тим обом, бо їхній теретичний ідеал єдности він втілював практично в дорученій йому Церкві, й ця практика натрапляла на шалений, нехристиянський опір з боку Москви і також на нерозуміння з боку надміру заполітизованого Риму. Але він, підкоривши своє життя одній місії, вже стояв над оцінками.

Українській Церкві, в його розумінні і його сповідуванні, належить бути такою ж активною в земному житті, зокрема в соціяльному, яким є римо-католицтво, і такою ж духовною, спертою на непорушні традиції, яким є православ'я.

Він чувся мостом між двома Церквами, мостом любови: „Ця любов до Христа, ця любов до Святої Церкви, яка є Його Містичним Тілом, ця любов до нашої коханої Української Церкви, яка є інтеґральною частиною всесвітньої християнської родини, ця любов до нашого дорогого українського народу з його духовним і матеріяльним багатством універсального значення – ця любов позначила завдання мого життя, мої думки і мою працю як на волі, так і у в'язниці...".

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Здійснити проєкт допомогла УАКРада

Хочу щиро подякувати за те, що оперативно опублікували інформацію про історичну подію, яка сталася у Львові 22 січня – урочисте відкриття меморіяльної дошки, присвяченої видатній співачці Квітці Цісик, яку люблять і шанують в Україні, Сполучених Штатах Америки та в інших країнах, де мешкають українці.

Дошку встановлено на будинку, де мешкала її родина до 1944 року, до часу еміґрації. Символічним у цій події є те, що вона відбулася власне 22 січня – в День Соборности України, коли українці відзначають день єднання усіх українських земель та всіх українців.

Хочу також висловити особливу подяку Українській Американській Координаційній Раді (УАКРада), від імені якої були вручені Грамоти вдячности особам, які своєю працею долучилися до організації та проведення імпрез першого українсько-американського проєкту „Незабутня Квітка", що відбувалися в Києві, Одесі, Львові. УАКРада є співзасновником проєкту та співорганізатором заходів, присвячених творчості К. Цісик, і надає постійну підтримку розвиткові українсько-американських культурно-мистецьких стосунків.

Повертаючись до публікації „Урочисте відкриття меморіяльної дошки Квітки Цісик" (ч. 6), хочу спростувати інформацію про моє особисте знайомство з К. Цісик. Очевидно, авторка допису не добре зрозуміла сказане мною, оскільки я перебував у тій же лікарні і в той самий час, що й співачка, але у різних відділеннях, і ми не зустрічалися. Про неї я довідався тоді, коли її не стало. Її голос та спів глибоко зворушили мене, і це спонукало зайнятися популяризацією її творчости.

І ще раз хочу подякувати газеті „Свобода" за висвітлення цієї видатної події – встановлення та відкриття меморіяльної дошки, присвяченої Квітці Цісик. Для мене, громадянина США, є дуже важливим, щоб про неї знали не тільки в Україні, а й щоб про це довідалася її родина та усі, хто шанує її унікальний талант в США.

Алекс Ґутмахер,
Ню-Йорк

Демократія, побудована на бідності

У день виборів я був спостерігачем від Світового Конґресу Українців в Житомирській та Київській областях. Відвідав 16 дільниць і обласні штаби обох кандидатів. На перший вигляд, все було нормальним, одначе, деякі явища для мене були незрозумілими.

Від деяких службовців виборчих комісій я довідався, що вони служать представниками Віктора Януковича за плату і прийняли цю функцію тому, що не мали способу проживання. Серед них були люди, як належать до Народної партії чи „Нашої України-Народної самооборони", котрі мало мають спільного з В. Януковичем і Партією Реґіонів.

Скрізь у східній Україні штаб В. Януковича влаштовував перевезення голосуючих. Це було влаштовано ніби з гуманітарних причин, але пригадалось мені, як на другу туру президентських виборів України 2004 року, коли я був спостерігачем у Придністров'ї, транспортованим надавали знімку та інформації про кандидата В. Януковича. Про другого кандидата не згадувалося.

Негаразди життя надаються на те, щоб їх використовувати. Використовують бідність нечесні люди, щоб скористатися бідністю інших для власної цілі. В традиційних демократичних суспільствах, мабуть, теж купують голоси. Одначе, робиться це засобами впливу на внутрішні переконання виборця. В цих суспільствах постійно йде обговорення того, як реформувати фінансування виборчих кампаній.

В Україні до такої дискусії далеко. На жаль, маємо сьогодні демократію, побудовану на бідності та її використання багатими олігархами.

Аскольд Лозинський,
Ню-Йорк

На Чернечій горі перед ювілеєм

Вже шість років музей Тараса Шевченка на Чернечій горі у Каневі не діє. Будинок музею мали оновити за проєктом славного українського архітектора Василя Кричевського, який ще на початку XX ст. заклав підвалини українського модерного архітектурного стилю. Деякі з робіт вже виконані – замінено покриття даху на кольорову черепицю, заплановано прикрасити фасад майоліковими орнаментами, дерев'яні бар'єри ґалерії другого поверху, зробити ряд інших оздоблень будинку.

На жаль, через брак фондів працю зупинено. Тим часом наближається 150-річчя з дня смерти та перехования Т. Шевченка на Чернечій горі та 200-річчя від дня його народження.

11 листопада 2009 року відбулося у Каневі засідання депутатів Верховної Ради України, які висловилися за негайне відновлення ремонтно-реставраційних робіт на будівлі музею. У ньому взяли участь Володимир Яворівський, Ярослав Кендзьор, Павло Мовчан, Михайло Косів. Серед запрошених були заступник міністра культури і туризму Микола Яковина, головний архітектор проєкту реставрації музею Василь Безякін, канівський міський голова Василь Коломієць та ряд інших.

Порушено ряд проблем, пов'язаних з національною святинею та збереженням навколишньої природи. Тим часом завідувач сектору екскурсійної роботи Віктор Тарахан проводив екскурсії на Чернечій горі не тільки українською та російською мовами, а й еспанською, німецькою, французькою, італійською, португальською, данською і японською.

Відома відвідувачам заповідника також Зінаїда Тарахан-Береза – громадська діячка, монографії якої „Шевченко-поет і художник" (1985), „Святиня" (1998) та інші праці будуть актуальними ще для багатьох поколінь.

Д-р Володимир Карпинич,
Вілкс-Бері, Пенсильванія

Вийшло 100 чисел журналу „Схід"

Про себе писати і легко, і складно. „Ми" – це аналітично-інформаційний журнал „Схід". Вийшло 100 чисел його за 15 років існування – щорічно по шість обов'язкових чисел і ще 10 спецвипусків. Надруковано понад 2,000 статтей, рецензій, матеріялів „круглих столів" понад тисячі авторів. Обсяг одного числа – більше 10 друкованих аркушів.

Якісний вимір журналу – його фаховість. „Схід" внесений до переліку наукових фахових видань з філософських, економічних та історичних наук. Редакційна політика полягає в зосередженні на проблемах і шляхах, завданнях і перспективах сучасного економічного, культурного, історичного, та політичного розвитку держави, її ролі у загальносвітових процесах.

Видання призначене для науковців та практиків, покликане сприяти формуванню нової української еліти – з новим, маштабним мисленням, готової будувати Україну не тільки як самодостатню сильну і багату національну державу, але і як провідну країну Східньої Европи.

Таким чином, „Схід" – серйозний науковий журнал, який має відповідний склад редакційної колеґії. Вона включає відомих науковців у профільних галузях з усієї України.

Очолює редакційну колеґію дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка та Академії економічних наук України д-р Володимир Білецький. Редактор журналу – Галина Тимофеєва (Донецьк).

За 1995-2009 роки журналові вдалося залучити авторитетних авторів при одночасній можливості для молодих авторів друкувати результати наукових досліджень.

Журнал надходить до членів Академії економічних наук України, в найбільші бібліотеки країни, зокрема обласні і провідних вищих шкіл, найбільші і спеціялізовані бібліотеки США, Польщі, Росії. Журнал відзначено нагородами „Фестивалю слов'янської книги" (2004), Міжнародного форуму „Золотий скит-2000", ряду конкурсів „Преса Донбасу", дипломом і почесною відзнакою загальнонаціонального конкурсу „Українська мова – мова єднання".

„Схід" – частина наукового середовища України, частина нашого сьогодення, спрямованого у завтра.

Д-р Володимир Білецький
Донецьк

Молодь допомагає бідним



Голова Організації оборони Лемківщини Зенон Галькович (в центрі) серед молоді Сквири.

Сквирський осередок Спілки Української Молоді в Україні допомагає сім'ям, котрі потрапили в скрутне фінансове становище. Перед ними постала загроза вилучення дітей до інтернатів. Нині в інтернатах перебуває 110 дітей нашого району. Це один з найбільших показників в Київській області. Значна частина дітей, котрих забрали з сімей, могла б залишитися з батьками, коли б на ранньому етапі лиха ці сім'ї отримали допомогу.

У третині випадків причиною руйнування сімей є алькоголізм одного з батьків. Ми вишукуємо можливості оперативного лікування членів сім'ї від алькоголізму. Ці сім'ї мають заборгованість за електрику і газ, що призвело до припинення постачання їм цих ресурсів і ускладнило життя, від чого особливо страждають діти. Ми шукаємо джерел часткового погашення боргів.

Просимо надати осередкові фінансову допомогу, котру ми використаємо на підтримання сімей та їхніх дітей і розв'язання їхніх нагальних потреб.

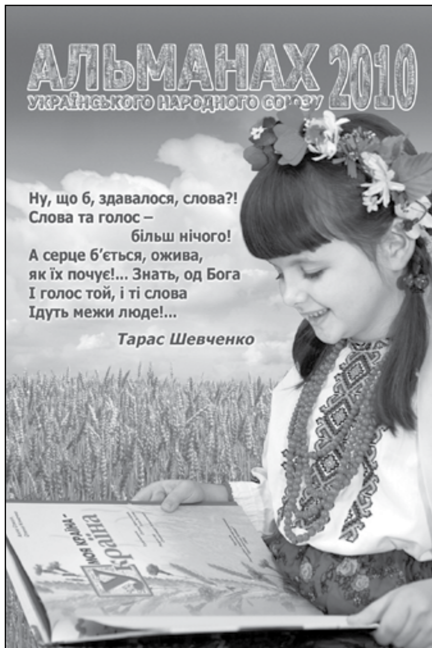
Щоб зібрати пожертви, голова Організації оборони Лемківщини Зенон Галькович відкрив рахунок у кредитівці „Самопоміч": CYM/Skvera a/c 909870-008. Адреса: Selfreliance Ukrainian American Credit Union, 558 Summit Ave., Jersey City NJ 07306. Електронна адреса осередку: skvyra@cym.org.

Анатолій Гальчинський,
голова осередку
Сквира, Київська область



СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Зустрічайте нове наше-ваше видання – Альманах УНСоюзу



Ще пахне свіжою фарбою Альманах Українського Народного Союзу на 2010 рік, який у ці дні розходиться по українських домівках.

Передусім хочемо з приємністю підкреслити, що його тематику і конкретний зміст великою мірою визначили ви, наші шановні читачі, члени великої союзової родини. Зокрема тему першого, заспівного розділу – „Мова – душа народу".

Ми одержали багато листів, у яких автори висловлювали свою стурбованість тяжким становищем української – державної! – мови в Українській державі, новими спробами російських неоімперців унеможливити українське національне відродження, брутальністю значної частини політиків в самій Україні, в очах котрих ніщо українське на має ціни й пошанування. Були й такі поради, що темі захисту нашої мови варто присвятити весь річник, але цього ми не відважилися зробити, усвідомлюючи важливість та актуальність інших тем.

У другому розділі, „Незабутні сторінки історії", йдеться не просто про незабутнє минуле, але про трагічні, сповнені невтишимого болю роки сталінських репресій проти українців. З публікації Левка Хмельковського „Суд над Спілкою Визволення України – початок винищення української науки і культури" читачі довідаються, за яких обставин Москва, злякавшись розмаху українізації, сфабрикувала судову справу проти найвідоміших тоді носіїв української ідеї.

Надзвичайно цінний погляд на українську історію і на антиукраїнський Голодомор 1932-1933 років висловлює американський історик і соціолог Рафаель Лемкін (1900-1959), автор концепції геноциду, яка лягла в основу всіх сучасних міжнародних і національних правничих актів.

Сподіваємося також, що виявиться корисною подана в другому розділі хронологія подій, котрі зливаються у безперервний процес нищення українства в Російській імперії – царській і совєтській.

Звідси логічно виплив зміст третього розділу, присвяченого сучасній політиці в Україні, зокрема проблемі українсько-російських взаємин.

Наш традиційний ювілейний розділ містить декілька життєписів, з яких постають творчі або політичні портрети відомих українців – Уляни Кравченко (есей Христини Волицької-Ференцевич „Не сліз потрібно, щоб ставать до бою"), Миколи Зерова (есей Ігоря Скрипника „Останній римлянин), Алли Горської (спогад Леся Танюка „Усім нам смерть судилася зарання"), визначного діяча Організації Українських Націоналістів Ярослава Старуха („Достойний цього псевда – „Стяг").

Про публікації розділу „Сторінки майбутніх книжок", ще, мабуть, зарано висловлюватися категорично – отож краще побажаємо авторам якнайскорішої з'яви цих книжок.

Тему останнього розділу, „Мандрівникам по рідній землі" ми маємо намір продовжувати в наступних наших альманахах, бо подорожі по Україні і враження від них – це ті дорогоцінні ниточки, що в'яжуть кожного з нас з рідним краєм. Хоч мандрувати можна й без карти, все ж з цікавістю читається дослідження Степана Слуцького „Український слід Гійома де Боплана" – про французького картографа XVII ст., який на дорученння польського короля Владислава IV мандрував по Україні і склав її докладну карту.

На жаль, знову доведеться просити в читачів вибачення за друкарські похибки – пропущені чи перекручені букви тощо, зокрема у статті редактора альманаху. Писалася вона терміново, виникала потреба знову й знову повертатися до тексту, вдосконалювати його, й так автор „довдосконалювався", що часу на пильне коректорське вичитування вже не залишилося. Наступний наш річник обіцяємо без найменших похибок.

Закінчуємо знову проханням: пишіть нам про свої враження та думки від прочитаного, висловлюйте конкретні поради щодо тем, які ви хотіли б зустріти в Альманасі УНСоюзу на 2011 рік. Ця творча праця є нашою спільною справою.

Редакція „Свободи"

Читайте альманахи на веб-сторінці: www.svoboda-news.com/almanach.htm

Рочестерська УФКС підтримує цифровий проєкт газет УНСоюзу

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. — Українська федеральна кредитова спілка (УФКС) у Рочестері, штат Ню-Йорк, виділила 100 дол. на цифровий проєкт збереження архіву „Свободи" та „Українського Тижневика".

Генеральний виконавчий директор УФКС Тамара Денисенко у своєму листі до редакції пише: „Ми високо цінуємо ту працю, яка вже зроблена, для збереження історичних даних газет для наступних поколінь українців в Америці".

Метою цифрового проєкту збереження архіву газет є дати змогу відвідувачам веб-сторінок „Свободи" (www.svoboda-news.com) і „Українського Тижневика" (www.ukrweekly.com) читати всі числа газет від часу їхнього заснування, „Свободи" — 1893 року, а „Українського Тижневика" — 1933 року.

Крім того, веб-сторінка „Свободи" включає всі „Альманахи" Українського Народного Союзу, а незадовго будуть доступні також всі числа дитячого журналу „Веселка", обидва видання видавництва „Свободи".

Мережа „Українського Тижневика" включає двотомник зібраних важливих статтей, друкованих від 1933 до 2000 року включно під назвою „Український Тижневик-2000", та збірку статтей в хронологічному порядку про змагання України до незалежности та перших 10 років, під заголовком „Україна живе"!

Спонзорами проєкту цифрових записів архівів „Свободи" та „Українського Тижневика" були: Наукове Товариство ім. Шевченка в США (15 тис. дол.), Нюйоркська федеральна кредитова спілка „Самопоміч" (50 тис. дол.),Фундація „Спадщина" 1-го Щадничого Федерального Банку (5 тис. дол.), Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка (УАФКС) „Самопоміч" з осідком в Чикаґо (10 тис. дол.), жертводавець, який хоче залишитися неназваним (10 тис. дол.) і Фундація ім. Івана Багряного (2 тис. дол.)

„Свобода" і „Український Тижневик" шукають додаткових жертводавців — на цей амбітний та важливий проєкт записів архіву обидвох видань. Пожертви, більші чи менші, можна висилати до: Svoboda/ The Ukrainian Weekly, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054. Пожертви можна відраховувати від податку, а чеки виписувати на Ukrainian National Foundation (Доброчинна гілка УНС) з зазначенням "Digital Archives Project". За додатковими інформаціями можна телефонувати на тел. 973-292-9800, додатковий – 3049.

Передплата „Свободи" коштує тільки 55 дол. на рік!

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Симпозіюм про добу і спадщину Івана Мазепи

ВІНІПЕҐ, Канада. – 28 листопада 2009 року спільними силами Осередку української культури й освіти і Центру Українсько-канадських студій при Манітобському університеті в ґалерії Осередку відбувся симпозіюм „Доба і спадщина Мазепи (1687-1709)". Водночас діяла виставка „Спадщина козацької еліти, тканини і карти XVII і XVIII ст. у колекціях Осередку".

П'ятеро науковців розглядали різні, часто протилежні, погляди на гетьмана Івана Мазепу, його місце в історії України і її культури.

Започаткував сесію д-р Орест Субтельний, історик з Йоркського університету, темою „Мазепа в контексті історії Західньої Европи". Він описав дві протилежні системи цінностей, сповідуваних українською і російською елітами.

З одного боку – модель „Маґна Карти" і Речі Посполитої, прийнятий козацькою елітою, що припускав існування соціяльного контракту між маґнатами і королем як ґарантом прав і привілеїв („вольностей"). З іншого боку – російський автократичний модель маґнатів як „холопів царя", тобто невільників. Саме з цих різних цінностей виходять суперечливі погляди про І. Мазепу як національного героя або підлого зрадника.

Проф. Радослав Жук з Університету МекҐил в Монреалі промовляв на тему „Мазепа і церковна архітектура бароко в Україні". Він відвів започаткування українського козацького і мазепинського бароко до візантійської традиції, вкладаючи її в контекст західньоевропейської церковної архітектури та нав'язуючи до фолкльорної традиції української дерев'яної архітектури, а також насвітлив вклад І. Мазепи у відновлення старих церков і спорудження нових в архітектурному стилі його імені та назвав їх „віддзеркаленням висловів культурних поглядів того часу".

Темою доповіді д-ра Романа Єринюка, діючого директора Центру Українсько-канадських студій при Манітобському університеті була „Російська автократія і доля Мазепи – останні роки". Він описав реакцію Російської Православної Церкви на „зраду" І. Мазепи і ролю держави Петра I у цих акціях. Доповідач подав історичний огляд церковних анатем на адресу І. Мазепи, що оповіщалися щороку від XVIII до XX ст.

Закінчив д-р Р. Єринюк переглядом реабілітації І. Мазепи в XX ст. Українською Православною Церквою та передбачив процес деанатемізації І. Мазепи в XXI ст. та ролю в цьому уряду незалежної України.

Д-р Мирослав Шкандрій з Департаменту германістики і славістики в Манітобському університеті, говорив на тему „Іван Мазепа в літературі російського романтизму". Він розглянув розвиток російських іконних зображень України, створених в ранньому XIX ст. російськими романтиками, клясичне колоніяльне зображення ними України як відсталої, провінціяльної країни.

Історик підкреслив мітотворчий характер російської літератури періоду романтизму та ролю цієї літератури у створенні алеґорій, підпорядкованих імперській політиці. У цьому контексті він порівняв поему Кіндрата Рилєєва „Войнаровський" з поемою Олександра Пушкіна „Полтава". Одночасно змалював творення українцями мітів на противагу російсько-імперським, згадуючи таких письменників, як Тарас Шевченко, Богдан Лепкий, Роман Іваничук та ін.

Д-р Денис Глинка з Центру Українсько-канадських студій представив незвичайний огляд мазепинської леґенди: „Постколоніяльний Мазепа: студія у ґльобалізації". Виводячи генезу мазепинської леґенди від Вольтера (1731), Лорда Байрона (1819) і Віктора Гюґо (1829), до популярної культури в Північній Америці кінця XIX-початку XX ст., він змалював картину трансформації і мінливости цієї леґенди, окреслюючи це як історію, так би мовити, „віртуального"І. Мазепи. Це роматичне зображення І. Мазепи в медії є остаточною деконструкцією історичної постаті гетьмана.

Цей симпозіюм про добу і спадщину Мазепи насвітлив ролю російського колоніялізму і імеріялізму, а також ролю Російської Православної Церкви в інтерпретуванні І. Мазепи як зрадника. Він виявив, як російська література роматизму поширювала це інтерпретування, і як українські письменники створили протилежне зображення. Він вивів генезу цих двох протилежних зображень до двох соціяльних систем цінностей і різного розуміння контракту між сувереном і його підданими.

Наприкінці доповідач накреслив реабілітацію Мазепи і деконструкцію леґенди „віртуального" І. Мазепи в популярній культурі.

Софія Качор



Професор Радослав Жук під час виступу на симпозіюмі.



В залі симпозіюму.
Фото: Центр Українсько-канадських студій

Виповнилося 65 років діяльности ЗУАДК



Екзекутива і частина Ради директорів Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) на відзначенні 65-ліття. Сидять (зліва): д-р Василь Саляк, Методій Борецький, д-р Петро Клюк, президент ЗУАДК д-р Лариса Лозинська-Кий, Люба Сілецька, Богдан Тодорів, мґр. Ігор Смолій, Дана Сілецька, стоять (зліва): Ігор Кушнір, Теодор Царик, Лариса Патриляк, Дарія Лашин, Роксоляна Луців, Христя Харина-Сеник, Христина Кульчицька, Марта Яримович, Борис Павлюк, Уляна Процюк, Ігор Білинський, д-р Олександер Лужницький.

Фото: Мотря Бойко-Вотерс

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Цього року минає 65 років від заснування найстаршої діючої харитативної української організації в США – Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК). В 1944 році українська громада в США створила цю організацію, щоб допомогти тисячам українських скитальців, які опинилися в Західній Европі внаслідок Другої світової війни. ЗУАДК допоміг переселити понад 70 тис. українців до США.

Опісля була надана допомога українським біженцям з Польщі які опинилися в Австрії, українцям в Юґославії – після землетрусу в 1970 році, родинам ув'язнених дисидентів в Україні. В 1980-их роках створено Земельний фонд ім. Архиєпископа Івана Бучка для безземельних і малоземельних селян в Бразилії. Цей ґрент існує досі, тому що він побудований на принципі позичок і себе поновлює поверненням боргів, щоб дати позики іншим потребуючим.

З проголошенням незалежности України в 1991 році ЗУАДК звернув увагу на допомогу українцям в молодій державі. У 1993 році він був зареєстрований в Україні, як доброчинна допомогова організація. Від того часу ЗУАДК працює в Україні через дві канцелярії, одна – в Києві, друга – у Львові.

За 18 років незалежности України ЗУАДК провів там багато різноманітних програм. Було вислано понад 70 контейнерів гуманітарної допомоги, для дітей з вадами проведено програму навчання різного ремесла, надано допомогу українським неурядовим організаціям, які здійснюють ряд допомогових акцій на своїх теренах. Особливо ЗУАДК зосередився на допомозі дітям-сиротам та людям похилого віку.

Сьогодні ЗУАДК проводить постійні дитячі програми „Пізнай свій рідний край" та „Іду з дитинства до Тараса". Перша програма дає дітям-сиротам та дітям з багатодітних малозабезпечених сімей змогу пізнати Різдвяні та Великодні традиції, відпочити над морем або в горах. Друга програма дає дітям шкільного віку нагоду вивчити та зрозуміти твори Великого Кобзаря, відвідати Канів і Київ та на власні очі побачити Україну, яку так любив і за якою так тужив Тарас Шевченко.

Для людей старшого віку ЗУАДК фінансує програми „Дідусь і бабуся" та „Свічка надії", через які спонзори фінансову допомогу найбільш потребуючим – переважно колишнім воякам Української Повстанської Армії. ЗУАДК також виконує ряд проєктів, які доручено йому або в завіщаннях, або особами, які бажають провести якусь конкретну допомогову акцію.

При потребах ЗУАДК проводив збірки на допомогу жертвам стихійного лиха на Закарпатті, в Румунії, Карпатах, родинам загиблих шахтарів, молоді і студентам під час Помаранчевої революції 2004 року.

Допомогова комісія ЗУАДК засідає 10 разів на рік і ухвалює допомогу хворим та потребуючим, вкладаючи в місячний бюджет до 5,000 дол. завдяки жертвенній українській громаді в США.

Потреба у допомозі не зменшується. В Україні 27 відс. її населення перебувають за межою бідности. За останні часи оплата комунальних послуг зросла в п'ять разів. На підставі даних Міжнародного Валютного Фонду, Україна посідає 19-те місце з 20 країн Східньої Европи щодо внутрішнього валового продукту на одну особу. Смертність в Україні – майже найвища в Европі (після Молдови).

Було б доцільно закріпити постійну всеукраїнську допомогову організацію, побудовану на американському законі про неприбуткові організації. Це можна здійснити створенням фундації, яка забезпечила б її існування.

Щороку через ЗУАДК переходить допомога, яка сягає 1 млн. дол. За роки 2003-2007 роки ЗУАДК перепровадив допомогові акції в Україні на суму 4.2 млн. дол. Це стало можливим завдяки розумінню та жертвенності української громади в США.

Лариса Кий,
президент ЗУАДК

„Колядуємо разом" в соборі св. о. Миколая


Учасники свята в катедральному соборі св. о. Миколая у Чикаґо.

Лука Костелина

ЧИКАҐО. – 31 січня в катедральному соборі св. о. Миколая відбувся концерт різдвяних колядок. Виконавцями були співаки й хори різних парафій міста Чикаґо та передмість.

Такі концерти мають давню традицію. Ще від 1990-их років їх започаткувало правління Товариства „Рух допомоги Незалежній Україні", даючи їм назву „Колядуємо Україні". Душею їх організації та координатором репертуару був Осип Литвинишин, довголітній голова чикаґського, спочатку чоловічого, а потім мішаного хору „Сурма".

В минулому відбулося 16 концертів, під час яких було зібрано понад 220 тис. дол. на підтримку Народного Руху України та різних наукових і культурницьких проєктів в Україні, зокрема на відродження і закріплення української мови в Україні. З двох останніх концертів надходження передані на потреби цілоденної школи св. о. Миколая в Чикаґо. Змінено також назву концерту на „Колядуємо разом".

Закордонні українці переживають за Україну, щоб вона зберегла свою державну незалежність, зазнала розвитку, добробуту, процвітання. Люди підтримують сиротинці, старечі доми, таборування молоді, культурні проєкти, приходять з поміччю в час природніх катастроф. Прикладом може послужити недавня збірка фондів на боротьбу з ґрипою.

Водночас треба думати й про себе, щоб поза межами рідної землі українець не загубився, пам'ятав про своє коріння і зберігав його.

Важливими в цьому є молодіжні організації, суботні школи українознавства, цілоденні школи в тих містах, де вони існують. Тому й призначено здобуті фонди з концерту „Колядуємо разом" на школу св. о. Миколая, яка існує вже понад пів століття.

Під кінець 1952 року, за ініціятиви ігумена о. Володимира Ґавліча, було створено парафіяльний комітет будівельного фонду школи. На початку 1954 року проєкт довів до кінця тодішній протоігумен о. Інокентій, сьогодні Владика-емерит. Мова йде про побудову „нової" школи, бо до того часу вже існував шкільний будинок, сьогодні відомий як „стара" школа, будова якого датується 1935 роком, і з яким пов'язане ім'я ігумена о. Епіфанія Теодоровича.

Концерт відкрив о. ректор Богдан Налисник, який передав ведення програми директорові школи Марії Клиш-Фіняк, яка у вступному слові розповіла про школу.

(Закінчення на стор. 20)

Різдвяна Просфора відбулася у парафії св. Йосафата в Філядельфії


Учні школи св. Йосафата у Філядельфії під час Різдвяного дійства.
Фото: Филип Рискальчик

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Традиційний Різдвяний обід-Просфора відбувся 24 січня в парафії св. Йосафата. Під час Літургії парох о. Ігор Блощинський посвятив у вівтарні дружинники двох юних парафіян – Олексу та Ореста Лужецьких. До першої сповіді вони приступлять 16 травня.

Після Богослужіння парафіяльна громада численно зібралась на концерт учнів школи св. Йосафата, які виконали для присутніх ряд віршів, сценок та колядок українською та англійською мовами.

Особливою окрасою концерту були фортепіянні виступи Діяни Гаврих та Анастасії Блощинської. Ведучим був Роман Дубенко.

Під час святкового обіду, що його приготували члени Апостольства молитви, присутні спілкувалися з учнями школи та брали участь у льотерії.

31 січня громада брала участь у третій сесії програми „Покоління віри", координатором якої є Лола Дубенко. Двомовна лекція була присвячена празникові Стрітення Господнього, Заповідям Божим та восьми блаженствам.

У церкві свв. Петра і Павла вітали Митрополита Стефана Сороку


Митрополит Стефан Сорока (сидить другий справа) серед парафіян Української католицької церкви свв. Петра і Павла в Джерзі-Ситі, Ню-Джерзі.

ДЖЕРЗІ-СИТІ, Ню-Джерзі. – Парафія Української католицької церкви свв. Петра і Павла вітала Митрополита Стефана Сороку 22 листопада 2009 року, коли він завітав до парафії, зустрівся з парафіянами, спілкувався з ними та відслужив Літургію.

З візитою приїхав з Канади також о. Дмитро Дністрян, колишній парафіянин. Парох о. Василь Путера та о. Д. Дністрян приєдналися до літургійної відправи.

Після Служби Божої парафіянки приготували полуденок в церковній залі. Юнаки та юначки з місцевого осередку Спілки Української Молоді та Рідної Школи і танцювального гуртка Наталі Лемеги збагатили мистецьку програму, якою провадила голова осередку Оксана Лахоцька-Бартків.

Зенко Галькович

Національна команда України на XXI зимових Олімпійських іграх

(Закінчення зі стор. 3)

Лілія Лудан вступили в змагання з санного спорту серед одиночних жіночих екіпажів. За підсумками першої та другої спроб Н. Якушенко посіла 13-те місце. Німкені Тетяні Гуфнер, яка наразі посідає перше місце у заліку, українська саночниця поступалася 0.687 сек. Л. Лудан за результатом двох заїздів була на 19-ій позиції заліку. Свою третю та четверту спроби спортсменки-одиночниці здійснили 17 лютого.

* * *

Провідні представники української збірної з фігурного катання – спортивна пара Тетяна Волосожар-Станіслав Морозов посіли восьме місце за сумою результатів короткої та довільної програм. Останню оцінили судді на 119.64 точки. Таким результатом ковзанярі залишились дуже задоволені.

Катерина Костенко та Роман Талан свої перші зимові ігри закінчили на 20-му місці.

Переможцями стали дві китайські пари: Шень Сюе та Чжао Хунбо, які здобули олімпійське „золото“, а їхні партнери по команді Квин Панґ та Джан Тонґ стали срібними призерами. Третю сходинку п’єдесталу зайняли українка Олена Савченко та Робін Шолковий, які виступають за збірну Німеччини.

16 лютого

Лещетарка Олена Підгрушна, яка за результатом спринтерської гонки, що відбулась 13 лютого, стартувала у перегонах переслідування, посіла в цьому виді програми найвище серед українських біатлоністок 21-ше місце.

Від німкені Магдалени Нойнер, яка стала олімпійською чемпіонкою, О. Підгрушну відділили 2.18 хвилини. Слідом за нею у заліку змагань розташувалися Оксана Хвостенко та Валентина Семеренко (22 і 23 місця). Віта Семеренко була 42-ою.



Почесний президент Міжнародного олімпійського комітету Хуан-Антоніо Самаранч (зліва) і президент НОК України Сергій Бубка під час оглядин Українського дому. *Фото: НОК*

* * *

Серед трьох українських біатлоністів, які 16 лютого вийшли на старт перегонів переслідування, найкращим став Сергій Седнєв, який останнім ввійшов у чільну десятку фіналістів. Він бездоганно стріляв на усіх чотирьох вогневих позиціях і на 1:11.6 секунди поступився переможцеві – шведу Бйорну Фері.

Андрій Дериземля, який розпочав перегони під п’ятим стартовим номером, через невдалу стрільбу опинився на 26-ій позиції заліку. Після після промаху на першій позиції він трохи погіршив свої можливості, на другій позиції відстрілявся добре, а на третій не влучив тричі і залишився без шансів на медалю. Сергій Семенов виявився 39-им.

17 лютого

Представниці команди України з санного спорту закінчили свій виступ на Олімпіяді у змаганнях одиночних залог. Після третьої та четвертої спроб Н. Якушенко піднялась на 11-ту позицію у таблиці змагань. Л. Лудан, найдосвідченіша в складі національної команди, четверту в своїй кар’єрі Олімпіяду закінчила на 19-ій позиції, на 2.931 секунди позаду від переможниці змагань. (*НОК України)*

Медалевий рахунок станом на 17 лютого

1. Німеччина	–	3 золотих, 4 срібних 2 бронзових
2. Південна Корея	–	3 золотих, 1 срібна
3. Швайцарія	–	3 золотих, 1 срібна, 4 бронзових
4. США	–	2 золотих, 2 срібних, 4 бронзових
5. Канада	–	2 золотих, 2 срібних, 1 бронзова



Андрій Дериземля був п’ятим на фініші з біятлону. *Фото: НОК України*



Провідні представники української збірної з фігурного катання – спортивна пара Тетяна Волосожар і Станіслав Морозов. *Фото: НОК*



Українка Оксана Хвостенко, одна з 20 найкращих біятлоністок світу, на фініші змагання. *Фото: НОК України*



Представники корінних народностей Канади на відкритті Олімпіяди у Ванкувері. *Фото: НОК України*



15 лютого канадські українці вітали гостей на прийнятті в Українському олімпійському домі. *Фото: НОК України*

МИСТЦІ УКРАЇНИ

Заквітчала Україну килимами

Відома мисткиня Катерина Росандіч-Кричевська написала з Каліфорнії до „Свободи" про велику втрату української культури. На Полтавщині 26 грудня 2009 року відійшла у вічність, на 84-му році життя, Заслужений майстер народної творчості України, лавреат Державної премії України ім. Тараса Шевченка, кавалер ордена Княгині Ольги III ступеня, учасниця виставок у Бельгії, Канаді, Японії, Болгарії, Югославії, Польщі, Угорщині, Франції, Голяндії, США, Норвегії, Великобританії, Об'єднаних Арабських Еміратах Надія Бабенко, яка своєю творчістю прославила українське народне мистецтво у всьому світі.

Н. Бабенко народилася 30 вересня 1926 року у Вересочі, на Чернігівщині, де учителювали її батьки. Молоді роки минули у нестатках, але усе ж поступила в Кролевецький технікум художніх промислів, де вчилася ткати килими.

Понад 50 років, від 1951 року, Н. Бабенко працювала художником, а з 1958 року головним художником Решетилівської фабрики художніх виробів, майстром виробничого навчання училища художніх промислів, ткала килими вдома. Її вироби прикрашають Палац „Україна" та Маріїнський палац у Києві, величезний килим „Дерево життя" від 1969 року висить у Блакитній залі штаб-квартири ООН у Ню-Йорку.

„Якби мої килими усі підряд розстелити, то пів України прибрала б," – говорила Н. Бабенко.

Центрами килимарства на Полтавщині здавна були Диканька, Сорочинці, Решетилівка, Золотоноша, Нові Санжари, Дігтярі та інші села. Залежно від призначення, були килими настільні, запільні, ліжники, налавники, весільні тощо. У килимах переважає квітковий орнамент. Іноді разом зі стилізовано-рослинними орнаментами компонуються зображення птахів і тварин. Ткали також килими з геометричним орнаментом та з тематичними композиціями (гобелени). Килими були безворсими і ворсовими. Ворсові (без стрижки) килими звались „коцами". Ткалися килими раніше вручну на кроснах або на ткацькому верстаті. Килимарями були переважно чоловіки, бо це важка й дороговартісна праця.

Характерним для квіткових килимів Полтавщини є так зване „деркання" – різноманітність відтінків одного кольору, яка утворюється завдяки нерівномірності пофарбування пряжі. Цей недолік, художньо осмислений народним генієм, виявився надзвичайно виразним засобом створення оригінального колориту, що ніби мерехтить, випромінюючи з себе сяйво.

З часом провідним центром килимарства в Україні стала Решетилівська фабрика художніх виробів, її знані у всьому світі майстрикилимарі Євген Товстуха, Н. і Олександер Бабенки, Євген Пілюгін, Олександер і Ольга Левадні. Поетичні назви мають килими, зіткані Н. Бабенко – „Рожева птаха", „Дивоцвіт", „Світанок", „Лілеї", „Паморозь"...

Килимарем став син мисткині Олександер Бабенко, Заслужений майстер народної творчости, викладач Полтавського педагогічного університету ім. Володимира Короленка. Його килими „Квітуча земля" та „Урочистий" прикрашають бюро Президента України Віктора Ющенка.

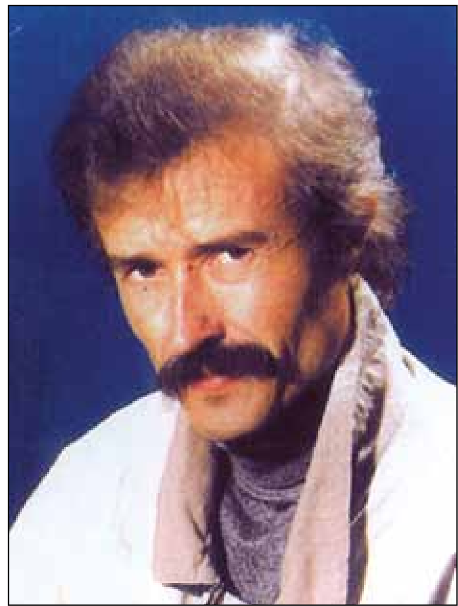
Про останній день Н. Бабенко написала до К. Кричевської дочка мисткині Тетяна: „26 грудня у мене на руках померла мама. Сашко у цей час замовляв у церкві сорокоуст за її здоров'я. Але не встиг, бо я зателефонувала, що мами вже немає. Тоді він замовив за упокій душі. 27 грудня ми поховали маму на цвинтарі поруч з її мамою, недалеко від фабрики, де вона працювала головним художником, недалеко від училища, де вона викладала, недалеко від дому. Магічний трикутник".

Мисткиня відійшла у засвіти, але не тільки її килими, але й досвід її залишився в Україні. Про це 1 січня написав у газеті „Решетилівський вісник" голова Національної спілки майстрів народного мистецтва України Євген Шевченко: „Доробок Надії Бабенко є гідним внеском у Золоту скарбницю української і світової культури".

Левко Хмельковський



Надія Бабенко



Олександер Бабенко



Олександер Бабенко. Гобелен „Козак Мамай".



Надія Бабенко. Килим „Дерево життя" представлений в бюрі ООН в Ню-Йорку.

Оновлений шедевр з XVII ст. повернули до храму



ЛЬВІВ. – Спеціялісти Львівського інституту „Укрзахідпроектреставрація" відреставрували 400-річні дерев'яні царські врата, покриті сріблом та золотом, перед якими Митрополит Йосааф у 1651 році благословив Богдана Хмельницького на Берестецьку битву і вручив гетьманові меча, освяченого на Гробі Господньому в Єрусалимі.

Сталося це у Свято-Михайлівській церкві, що стоїть тепер на території заповідника „Козацькі могили". До 1912 року церква була у селі Острів Радивилівського району посеред урочища, знаного у народі як Попів Горб. У 1912 році храм розібрали і перенесли на „Козацькі могили". Врата достояли до нашого часу, зберігся також іконостас XVII-XVIII ст. Шедевр сакрального мистецтва повернувся до Свято-Михайлівського храму.

На фото: Відреставровані царські врата Свято-Михайлівського храму.

Євген Цимбалюк

У Києві провели вечір вшанування пам'яті героїв Крут

КИЇВ. – 29 січня у київському Будинку вчителя (колишній будинок Центральної Ради) відбувся вечір вшанування пам'яті студентів, полеглих у бою під Крутами, організований видавництвом „Смолоскип", українським відділенням ПЕН-клюбу і Будинком вчителя. Вечір відвідала дружина Президента України Катерина Ющенко.

Розпочав захід директор видавництва Ростислав Семків, який виголосив коротку промову, у котрій зазначив, що свого часу 300 молодих і недосвідчених у військовій справі студентів змогли повірити в себе і протистояти нерівняно більшій армії.



Учасники вечора (зліва): Осип Зінкевич, Олена Голуб, у центрі – Євген Сверстюк, Катерина Ющенко, справа – Атена Пашко, Надія Зінкевич.

Слова щирої подяки від К. Ющенко почули О. Зінкевич та його дружина Надія. К. Ющенко наголосила, що і в діяспорі подружжя Зінкевичів завжди докладало своєї праці до вшанування героїв Крут. Тим важливіша їхня праця в Україні. Адже сьогодні потрібно ще дуже багато працювати, щоб врешті побудувати вільну, демократичну Україну.

Голова Українського відділення ПЕН-клюбу Євген Сверстюк, цитуючи рядки вірша Павла Тичини „Пам'яті тридцяти", підкреслив, що Крути – це передусім перемога духу.

Поет, лавреат нагороди видавництва „Смолоскип" Микола Леонович з Полтави зауважив, що якби не ті молоді хлопці у далекому 1918 році, а далеко пізніше інші, але такі ж юні українці у 1991 році під час „Революції на ґраніті" й у 2004 році під час Помаранчевої революції, то тепер, ймовірно, було б важче бути українським письменником.

Після офіційної частини розпочалося музично-поетичне дійство „Дзвонять серця ваші вічні", режисером якого виступила лавреатка премії ім. Василя Стуса Олена Голуб. Під її керівництвом учні та молоді актори Антон Дворняков, Микола Косицький, Олеся Голуб та Леся Матвійчук створили урочисту та щиру атмосферу, сповнену непідробної шани до героїв Крут.

Гості вечора вітали відомого в Україні виконавця історичних пісень і дум Тараса Компаніченка та його гурт „Хорея козацька", а також молодого бандуриста Данила Мельника.

Історична пам'ять має вчити, особливо на помилках, і зокрема, якщо ці помилки коштували життя кільком сотням молодих людей. Подія, що сталася на станції Крути, у комплексі з усім тим, що їй передувало: недалекоглядністю тогочасних українських керманичів і фактичним розпуском війська, ударом більшовиків у спину на заводі „Арсенал" та іншими – це найближчий до сучасності приклад, а тому і найбільш болючий. Пам'ять про нього – історична і навіть фізична, як біль від втрати сина чи брата, має на довгі роки убезпечити Україну від схожих ситуацій.

Ольга Погинайко

Повернулися на рідну землю

ЛЬВІВ. – 22 січня на Пантеоні слави Личаківського цвинтаря були перепоховані визначні українські військові, політичні та громадські діячі, довголітні члени Проводу Українських Націоналістів і Організації Українських Націоналістів – генерал-полковник Микола Капустянський, інженер Дмитро Андрієвський, інженер Осип Бойдуник і д-р Яків Маковецький.

Впродовж кількох десятиріч їхні останки покоїлися на цвинтарі Вальфрідгоф у німецькому місті Мюнхені, і лише нещодавно з'явилася змога перепоховати їх на рідній землі – завдяки ініціятиві „Української служби" в Німеччині, Об'єднання Українських Націоналістів (державників) і влади Львова.

Прощальна Панахида з участю представників патріотичних партій, громадських організацій і військовиків відбулась у храмі Святої Трійці Української Греко-Католицької Церкви.

Парох храму о. Степан провів її разом з священиками Української Православної Церкви Київського патріярхату. Після Панахиди під супровід військової оркестри процесія рушила пішки до Личаківського цвинтаря.

Домовини та військові нагороди генерала М. Капустянського несли курсанти Львівського військового інституту ім. Петра Сагайдачного при Національному університеті „Львівська Політехніка". Після цього військовики Збройних Сил України несли чотири вінки від ОУН(д).

Перед перепохованням на Личаківському цвинтарі відбулося поминальне віче, на якому виступали зі словом: міський голова Львова Андрій Садовий, Центрального проводу ОУН(д) Павло Дорожинський, заступник голови Львівської обласної державної адміністрації Ігор Держко, представник Західнього оперативного командування Збройних Сил України полковник Володимир Якценчук, голова Державної комісії увічнення пам'яті жертв воєн і репресій Святослав Шеремета, племінник Якова Маковецького – Ігор, директор Фундації ім. Олега Ольжича Сергій Кот.

В поминальному вічі брали участь члени Центрального проводу ОУН(д) і численне членство з Києва, Тернопільської, Львівської, Івано-Франківської областей, як також учасники інших політичних і громадських організацій та громадяни міста Львова.

Знаменно, що перепоховання відбулося у день відзначення 92-их роковин проголошення IV Універсалом Центральної Ради незалежної Української держави і 91-ої річниці Акту злуки Української Народної Республіки і Західньо-Української Народної Республіки. Ці дати тісно пов'язані з становленням Української державности.

Покійні народилися на різних українських землях. О. Бойдуник – на Івано-Франківщині, Я. Маковецький – на Закерзонні, а М. Капустянський і Д. Андрієвський – в Дніпропетровській і Полтавській областях. Проте їх об'єднала ідея соборности, боротьба за свободу українського народу і відновлення незалежної Української держави.

Голова Центрального проводу ОУН(д) П. Дорожинський розповів про життя покійних, а також історію поновлення місця їх поховань після відновлення незалежности Української держави.

Член Центрального Проводу ОУН(д) проф. Олег Ціборовський, провідник Львівської обласної організації ОУН(д) проф. Ярослав Середницький і провідник Тернопільської обласної організації ОУН(д) Петро Атаманчук поклали на їх могили квіти.

Прес-служба ОУН(д)

Спеціяльні операції НКВД-КҐБ проти українського руху

Галина Терещук,
Радіо „Свобода"

ЛЬВІВ. – „Галицька видавнича спілка" видала книжку відомого українського історика з Франції д-ра Володимира Косика в „Спецоперації НКВД-КГБ проти ОУН". Це ґрунтовне наукове дослідження методів боротьби Москви проти українського націоналізму у 1933-1943 роках. Автор є одним з найкращих фахівців історії Української Народної Республіки й історії України періоду Другої світової війни. Ця остання його дослідницька праця написана на матеріалах німецьких і радянських архівів, численних спогадів оунівців та аґентів Москви про події періоду Другої світової війни і післявоєнного часу. Вперше на архівних документах показано аґентурні дії радянських спецслужб, спрямовані на знищення українського визвольного руху.

Зокрема мова йде про аґента Москви Павла Судоплатова, який не лише проник в середовище Організації Українських Націоналістів (ОУН), але й зумів налагодити стосунки з полковником Євгеном Коновальцем, якого і вбив у травні 1938 році. Автор подає документи архівів і свідчення П. Судоплатова. У книзі розповідається також про московських аґентів Василя Хом'яка, Кіндрата Полуведька, Івана Івановича і їхні методи боротьби з ОУН.

У 1940 році спецслужби Москви вислали на Захід агента-енкаведиста „Українця", який мав дізнатись про розкол „серед оунівського проводу", що стався після загибелі Є. Коновальця.

Як пише В. Косик, розбіжності і непорозуміння в проводі ОУН, також по лінії „молоді й старші, „крайовики й еміґранти", не були полагоджені. Молоді крайовики, провідником яких був Степан Бандера, вимагали від Андрія Мельника, котрий після Є. Коновальця став головою ОУН, усунення з проводу трьох осіб, котрим закидали „зраду рідної справи і службу ворожій розвідці". „НКВД зробило все, щоб оунівці не порозумілись", – стверджує В. Косик.

Згідно з розповідями у 1983 році провідного члена ОУН, прихильника А. Мельника і свідка подій у Кракові Ярослава Гайваса, „головним архітектором і співтворцем" розколу ОУН був Зиновій Книш. Адже оточення полковника А. Мельника почало схилятись до думки, що доцільно деякою мірою задовольнити амбіції молодих оунівців, на чолі з С. Бандерою. Однак, З. Книш схилив А. Мельника до протилежного. Він організував групу однодумців щодо змови у Кракові, яка захопила центральне організаційне приміщення й усі матеріяльні речі. З. Книш зробив ставку на знищення групи С. Бандери. Саме З. Книш був знайомим московського аґента „Українця" і з ним зустрічався.

Донині залишається нез'ясованою загадкова роля керівного члена ОУН З. Книша, пише В. Косик, бо З. Книш до кінця життя поборював ОУН-Бандери з великою ненавистю.

„Я не можу певно сказати, що розкол ОУН на „бандерівців" і „мельниківців" стався просто спонтанно. Маючи архівні матеріяли професора В. Косика, можу сказати, що почались сварки між окремими людьми, і НКВД багато долучилось, щоб ці сварки дійшли до відкритого конфлікту, зробило все, щоб люди не порозумілись", – зазначає упорядник книги Ярослав Сватко.

Д-р В. Косик на конкретних матеріялах показує різні техніки боротьби радянських спецслужб –

(Закінчення на стор. 15)

ПОСТАТІ

Степан Куйбіда кував біду ворогам

Президент України Віктор Ющенко розпорядженням від 8 лютого призначив довічну державну іменну стипендію Степанові Куйбіді – політичному в'язневі 1947-1956 років, реабілітованому у 1998 році.

Степан Куйбіда живе у селі Болехові Івано-Франківської області. Про нього розповідає лікар Ніна Половинко: „За радянських часів з нього дехто насміхався, влада його цькувала, але він залишився самим собою – українським одягом, козацьким чубом і гордою поставою нагадував землякам: ще не вмерла Україна".

Так, С. Куйбіда – з покоління нескорених. Його не зламали сталінські душогуби, не зламала старість. Цей сталевий чоловік народився в селі Дубовиці Калуського району, що на Івано-Франківщині, 25 вересня 1923 року. Він і зараз енерґійний, бадьорий.

У благословенному краї, де все дихає Україною, він завжди свій, як гори чи смереки. Недарма одна гора в його селі так і називається – Куйбідівська.

Коли в цей край прийшли червоні чужинці і почали тут порядкувати, С. Куйбіда пішов в Українську Повстанську Армію, був у Службі безпеки. Мав псевдо „Сміливий орел".

26 грудня 1946 року його полонили і позбавили волі. Але С. Куйбіда продовжував мститися завойовникам. Зокрема у Джеказгані зумів підірвати таборовий клюб, ще в одному таборі спалив усі бараки. Зрештою, опинився у зловісному таборі, в приполярній Інті.

Йдучи під конвоєм на шахту, зустрів свою землячку Катерину Мандрик, яка з іншими каторжанками будувала шляхи. З нею він познайомився ще на вишколі старшин УПА у 1945 році під горою Магура біля села Козаківки.

На вічній мерзлоті розквітло кохання. Після звільнення вони побралися, в Інті дітей народили, яких на чужині охрестив грекокатолицький священик о. Лопатчак зі Львівщини (як, до речі, і мене). Найстаршого сина Олексу подружжя 1957 року поховало в Брянській області на станції Навля. Та рід не перервався, виросли ще двоє синів.

Василь Куйбіда у 1994 році був обраний міським головою Львова, а в 1997 і 1998 роках у загальнонаціональній програмі „Людина року" був номінований на це звання в категорії „Мер року". Він – автор кількох поетичних збірок.

Микола Куйбіда – головний консультант-інспектор Головної служби реґіональної політики Секретаріяту Президента України.

С. Куйбіда донедавна виступав на вічах України, ніколи не загравав з ворогами. За це його намагалися вбити, підклавши вибуховий пристрій на дорозі. С. Куйбіда втратив ступню, але не бадьорість духа. Він знайшов злочинця і поговорив з ним. Невдовзі той повісився…

С. Куйбіда і зараз кошовий отаман Вільного низового козацтва.

Дружина С. Куйбіди була з села Сукіль Болехівського району. Колишня зв'язкова УПА змогла повернутися з родиною на батьківщину лише у 1964 році.

Оселилася в Болехові. Писала вірші, збирала фолкльор, спілкувалася з колишніми політв'язнями, активно працювала в „Меморіялі", Союзі Українок, Братстві Організації Українських Націоналістів і УПА, видала книжку пісень, друкувала вірші в журналах, навчала школярів народних звичаїв.

У центрі Болехова стоять пам'ятники письменниці Наталії Кобринській, яка прожила в цьому місті більшу частину свого життя і в якому похована, а також Катерині Мандрик-Куйбіді. На могилі Н. Кобринської написано: „Мене вже серце не болить". А серце її, як і К. Мандрик-Куйбіди, боліло долею рідного народу…

Я повертався з гостинної оселі С. Куйбіди з книгою в руках – збірником віршів і спогадів його дружини „Благослови вогнем". Його мені, як землякові з Інти, козак-упівець подарував з дарчим написом.

Я відкрив книгу і прочитав:

Земля свята,
бо тут батьків могили,
Бо в грудках запеклася їхня кров.
Як чужаки нам пам'ять
не палили,
Але зберіг нас Матері покров.

Олександер Вівчарик,
Сміла, Черкаська область



Пам'ятник Катерини Мандрик-Куйбіди в Болехові.



Козак-упівець Степан Куйбіда.



Козацька зброя з колекції Степана Куйбіди. Фото: Олександер Вівчарик

Спеціяльні...

(Закінчення зі стор. 14)

вбивства аґентами Москви оунівців, проникнення у лави організації, видавання себе за українських патріотів, націоналістів, які навіть писали патріотичні статті.

Московські аґенти сіяли розбрат між окремими людьми на персональній основі, плели інтриґи і непорозуміння, впливали на зміну рішень керівних осіб. Як вислід, через особисті образи, сварки, неможливість працювати разом, забувалось про головну ідею боротьби.

В. Косик у передмові зазначає, що дослідження не має на меті утверджувати ту чи іншу ідеологію, а лише фіксує певні події минулого, які мали, мають і можуть мати значний вплив на розвиток подальших політичних співвідношень.

Закінчує історик нагадуванням давньої мудрости: „Пізнайте правду, і правда визволить вас!".

Забутий борець за самостійність

Людмила Качмар своєю монографією „Іван-Теодор Рудницький: життя на тлі історії", яка появилась у Львові 2006 року, донесла до нашої свідомости людину, яка відіграла значну ролю в житті нашого народу. Як це часто буває, саме тих людей, які багато доброго роблять для свого народу, забувають. Так сталося і з д-ром І.-Т. Рудницьким, роки молодости якого минули у вирі Першої світової війни, Визвольних змагань та повоєнної завірюхи 1920-их років.

Почав свою військову кар'єру як поручник в австрійському війську ,і за свою відвагу на фронтах війни обер-лейтенант І.-Т. Рудницький одержав високі фронтові нагороди. Та коли війна доходила кінця, він, як написав у своїх споминах Мирон Коновалець, в малому колі українських старшин висловив думку про захоплення влади. М. Коновалець також ствердив, що „ініціятором, організатором і справжнім керівником в цих напружених та бурхливих місяцях був саме І. Рудницький". На тому, як згадував ще один відомий сучасник, Степан Ріпецький, ініціятива І.-Т. Рудницького не закінчилась – вже у вересні 1918 року він став одним з засновників Українського Військового Комітету у Львові. З того часу І.-Т. Рудницький разом з іншими старшинами активно плянував захоплення влади українським військом, і ці пляни здійснились історичним чином Першого листопада 1918 року.

Одначе, захоплення влади та проголошення Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР) було і святом, і водночас – початком війни з Польщею, яка військово була до того краще підготовлена. Після завзятої боротьби українське військо, Українська Галицька Армія (УГА) та Січові Стрільці, змушене було залишити Львів і відступити на Схід. Тими довгими і тернистими шляхами від Львова до Києва, з Києва до Карпат, від Карпат до таборів інтернованих у Чехословаччині пішов і сотник УГА І.-Т. Рудницький.

Інтерновані українські вояки відносно вільно жили в кількох таборах, багато з них навіть навчались в університеті. І.-Т. Рудницький, який дістався до Праги, від 1921 року виконував функції військового аташе в дипломатичній місії колишньої ЗУНР і був посередником між українською еміґрацією та урядом Чехословаччини.

І.-Т. Рудницький був незмінно активний в громадському та політичному житті української еміґрації. Коли у Відні була створена Українська Військова Організація (УВО) під проводом Євгена Коновальця, відразу став її членом. 1927 року І.-Т. Рудницький та його дружина Юлія вирішили повернутись на батьківщину, до Львова, де він почав широку громадську діяльність в різних організаціях, а також – професійну, адвокатську. Цю діяльність, яка була пов'язана з політичними плянами українських політичних середовищ, він продовжував до кінця Другої світової війни, після якої знову опинився з родиною на еміґрації, де й помер 1951 року.

На підставі спогадів, листів та документів Л. Качмар відтворила до цього часу нам невідому картину життя визначного українця д-ра І.-Т. Рудницького, за що її належить щира подяка.

Тарас Гунчак,
Четтем, Ню-Джерзі

НОВІ ВИДАННЯ

„Жовтий князь" – німецькою мовою

Vasyl Barka, „Der gelbe Fürst", Verlag „Jaroslawiw Wal", Kyjiw, 2009).

Німецькомовне населення Европи може ознайомитись з Голодомором-геноцидом 1932-1933 років в Україні завдяки перекладові роману Василя Барки „Жовтий князь" („Der gelbe Fürst"). Переклала твір Марія Остгайм-Дзерович, обкладинка та художнє оформлення – Ніни Томченко.

На першій сторінці, яка нагадує ґраніт або сухе листя, між прізвищем автора та назвою книги вирізана мапа України, яка виринає на чорному тлі. Тут вміщені два речення: „Цей роман змальовує безприкладну в історії людства голодну смерть (Голодомор). Мільйони невинних українців замордовано голодом".

Нижче тексту, на першій сторінці книжки, зображена запалена свічка, яка на останній сторінці обкладинки, на чорному тлі, згасла, а два речення про Голодомор з першої сторінки повторені.

У вступі „Від автора" В. Барка зазначає, що матеріял для роману він збирав 25 років, і головна частина твору складається „переважно з особистих вражень". Працю над романом, який він звав повістю, письменник закінчив у 1958 році, а друком вона вийшла 1963 року.

В. Барка (псевдоніми: Іван Вершина, Василь Очерет) відомий в діяспорі, зокрема у США, як поет, прозаїк, літературний критик, перекладач. Належить він до того українського покоління, якому довелося пережити хвилю надії на відновлення української мови й культури (часи так званої українізації), трагедію Голодомору, другу світову війну, примусову працю в Німеччині, переїзд за океан, тяжку працю, і врешті – здійснення цілої низки цінних творчих задумів.

Після звернення „Від автора" вміщено передмову мітрата д-ра Олександра Остгайм-Дзеровича, який звертає увагу на наслідки Голодомору: „Мораль, традиції, талант великого народу; його майбутнє, його надії, його віра були знищені на багато ґенерацій".

У короткому огляді творчого шляху В. Барки „Замість втупного слова: Василь Барка – поет, містик, візіонер", академік Леонід Рудницький високо оцінює творчість поета і прозаїка.

Він зазначає, що В. Барка, як ніхто інший, виявився здатним передати страждання українського народу в XX ст., бо він глибоко віруюча людина, для якої світ і людське життя, наперекір усім жорстоким трагедіям, які важко збагнути людським розумом, мають свій сенс. „Це стосується зокрема історичного роману „Жовтий князь", який зображає неймовірний злочин сталінської ери, наслідком якого шість мільйонів (деякі оцінки стверджують, що навіть 10 мільйонів) українців стали жертвами".

Л. Рудницький, як відомий вчений-германіст, зазначає, що перший переклад творів В Барки на німецьку мову був здійснений ще 1956 року у місті Мангаймі і стверджує, що в архівах Української Академії Наук в Ню-Йорку знаходиться і другий том роману В. Барки „Жовтий князь" та переклад англійською мовою першого тому, і вони чекають на спонзора, щоб побачити світ.

Свідків-очевидців та тих, що пережили Голодомор, з кожним роком меншає, тому художнє спрацювання цієї теми, яке базується на достовірних фактах української історії, набуває особливого значення.

Сподіваймось, що до наступної річниці Голодомору побачить світ і англомовний переклад роману В.Барки „Жовтий князь", який міг би стати і темою для українського кіно чи телефачення.

Стиль писання В. Барки не найкраще годиться для перекладів, але М. Остгайм-Дзерович добре справилася з цією нелегкою справою. Німецькомовний читач зможе повністю відчути дух доби і зрозуміти українську трагедію Голодомору.

Після прочитання книжки можна й порозуміти сучасну ситуацію в Україні, коли численні політики вболівають за те, як догодити ненаситному сусідові, замість дбати про свій народ, про свою країну.

Дуже шкода, що книжка появилася малим накладом (1,000 примірників). Треба сподіватися, що вона вийде новим накладом в якомусь відомому німецькому чи австрійському видавництві і буде сприяти кращому зрозумінню України і українців німецькомовними співгромадянами Европи.

Йосиф Сірка,
Торонто, Канада

ФІЛАТЕЛІЯ

Поштові марки України у 2010 році

КИЇВ. – Українське підприємство „Укрпошта" оприлюднило плян випуску поштових марок у 2010 році. Зокрема в серії „Мальовнича Україна" буде випущено бльок „Національний природний парк „Святі Гори".

В серії „Гордість України" будуть створені бльок „Художня творчість Тараса Шевченка", марки на честь 175-річчя Олександра Потебні – мовознавця, фолкльориста і літературознавця, 450-річчя від дня народження Северина Наливайка – козацького ватажка (бльок), 200-річчя від дня народження Миколи Пирогова – хірурга і педагога, на честь художньої спадщини Іоанна-Георга Пінзеля (марка з купоном).

Випусками марок будуть відзначені святкові та ювілейні дати – 300-річчя Конституції Пилипа Орлика (бльок), 125 років від часу заснування Національного технічного університету „Харківський політехнічний інститут" (марковий аркуш), 90-річчя поштових марок Української Народної Республіки (два бльоки і чотири марки).

В серії „Досягнення галузей народного господарства" вийдуть чотири марки „Льокомотивобудування в Україні" і бльок „50-річчя Київського метрополітену".

Чотири марки присвячено XXI зимовим Олімпійським іграм у Ванкувері (див. „Свободу", ч. 6), дві марки – братам-боксерам Віталієві та Володимирові Кличкам.

За програмою „Европа" вийдуть дві марки і бльок в буклеті „Дитячі книжки".

Заплановано спільний випуск „Україна-Франція" (бльок) і марку „65 років перемоги у Великій вітчизняній війні".

Буде випущено також марки „Маяки України", „Мінерали України", продовжено серію „Історія війська в Україні", „Виноробство в Україні".

Адреса Українського державного підприємства поштового зв'язку „Укрпошта": 01001, м. Київ-1, вул. Хрещатик, 22, „Укрпошта", Київ, 01001 Ukraine, електронна адреса – filateliya@ukrposhta.com.

Л. Хм.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Музична подорож вела від Бразилії до України

НЮ-ЙОРК. – В Українському Інституті Америки 30 січня відбувся черговий концерт з серії „Музика в Інституті". Програму склали інструментальні та вокальні мініатюри композиторів-клясиків у виконанні піяніста Віктора Маркова та баритона Олега Чмира.

Своєрідною „музичною подорожжю" можна назвати їхній виступ, який вів слухачів з Бразилії через Німеччину, Австрію, Італію, Еспанію, Францію, Польщу, Росію – в Україну.

Кожен з композиторів, твори яких прозвучали цього вечора, є знаковою постаттю у національній і світовій музичній культурі.

Бразилієць Гейтор Вілла-Лобос (1887-1959) був найбільш плодовитим композитором не тільки у XX ст., але увесь час після славетного Йогана-Себастьяна Баха. Його музичний стиль позначений передусім особливим відношенням до бразильської народної музики.



Віктор Марків (фортепіян) та Олег Чмир (спів) на сцені Українського Інституту Америки. *Фото: Володимир Ткаченко*

Знайомство зі славетним піяністом Артуром Рубінштайном стало поштовхом для створення великої кількости композицій для фортепіяна. Три з них прозвучали на початку першого відділення у виконанні В. Маркова.

На кінець відділення піяніст вибрав музику славетного українського композитора Мирослава Скорика – „Партіта ч. 5 In Modo Retro".

Чотири частини циклу являють цікавий сплав різноманітних стилістичних шарів, що були характерні для музики минулого століття – від додекафонії Арнольда Шенберґа до джазу.

До речі, цей твір став основою докторату В. Маркова. Частину з „Еспанської сюїти" для фортепіяна еспанця Ісаака Альбеніса він заграв у другому відділенні концерту.

Виконавський стиль піяніста позначається мужньою стриманістю, обережністю в прочитанні авторського задуму.

Це особливо важливо у програмі, де поєднуються такі різні і часом протилежні у чомусь явища. Думається, що молодий музикант має добру перспективу і потенціял для подальшого розвитку, і ми ще будемо свідками його нових успіхів.

Вокальна частина у виконанні дуету О. Чмир-В. Марків додала до відчуття національно забарвленої музичної мови відчуття мовного багатства.

Твори, до яких написали музику композитори, були виконані мовами ориґіналів. Тексти до композицій Роберта Шумана і Франца Шуберта були виконані німецькою мовою; Вінченцо Белліні – італійською, Фредріка Шопена – польською; Петра Чайковського та Сергія Рахманінова – російською; Семена Гулака-Артемовського, Станіслава Людкевича і Мирослава Скорика – українською.

Все прозвучало бездоганно і в стилістичному, і в образному відношенні. Запорукою в тому став великий сценічний і викладацький досвід О. Чмира. Володар прекрасного голосу і доброї культури співу, він має до того ж неабиякий артистичний темперамент, що вкупі і складає формулу успіху.

Фортепіяновий супровід вдало і стилістично точно доповнював враження від кожного твору.

Володимир Ткаченко

ЗБОРИ 83 та 339 ВІДДІЛІВ УНС
Субота, 27 лютого 2010 р.

Jenkintown, PA. – Річні збори 83 відділу ім. Івана Франка та 339 відділу ім. св. Василія (Філядельфійська округа УНС) відбудуться в суботу, 27 лютого 2010 р. о год. 2 по пол. в Українському Освітньо-Культурному Центрі при 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19006.

У програмі зборів:
1.З'єднання 339 відділу з 83 відділом;
2. Вибір делеґатів на 37 Конвенцію УНС на Союзівці.

Просимо до численної участи.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцісладська • 973-292-9800 #3040* • adukr@optonline.net

„Колядуємо разом“...

(Закінчення зі стор. 11)

Концерт розпочав дитячий хор школи. Під керівництвом Ірини Дичій учні виконали сценку „Старий рік минає”, відтак подарували присутнім дві колядки. Потім виступив квартет бандуристок „Чар зілля” (Мирослава Кука, Оксана Петрів, Ірина Турчин та Леся Клімченко).

Хор „Ірмос” Української греко-католицької церкви св. Йосифа під дириґентурою Марка Крутяка виконав колядки, а секстет (І. Дичій, Олена Новик, Христя Косач, Богдан Герявинко, Вадим Дубовський та Богдан Кулешко) закінчив першу половину концерту композицією „Величання” з сольоспівом Вадима Дубовського, після чого слідували лемківська колядка „Пасли пастирі воли” та „Ой, коляда-колядниця”.

Другу частину концерту відкрив виступ хору „Благовість” церкви свв. Володимира й Ольги. Під дириґентурою Олени Новик хор виконав три піснеспіви. Відтак прозвучали чотири колядки хору православної церкви св. Трійці під дириґентурою Тараса Руденка з заспівом Андрія Карасейчука.

Господарем концерту була катедра св. о. Миколая і її хор „Славута” під дириґентурою Оксани Петрів, який виступив останнім (соліст о. диякон Михайло Городиський).

Серця присутніх полонили малята садочку „Дзвіночок” парафії свв. Володимира і Ольги, які під проводом свого керівника О. Петрів на тлі хору „Славута” заспівали пісеньку „Сивая та зозуленька”.

Успішний концерт колядок, координаторами якого були Михайло Голіян та Андрій Чуйко, завершився різдвяним гимном-колядкою „Бог Предвічний народився”, яку співали всі виконавці разом з присутніми.

Оптимізмом повіяло від учнів школи св. о. Миколая, які протягом концерту підходили до мікрофону і говорили про свою любов до школи.

Це були солодкі слова. Однак, не можна не згадати те, що існування школи є під певною загрозою. Помічається постійний спад учнів. Якби батьки посилали своїх дітей до школи св. о. Миколая, то й фінансове питання було б розв’язане.

А школа має повагу й високу оцінку від американського державного департаменту освіти. Багато учнів школи, після подальших студій, стали інженерами, адвокатами, лікарями, займають професійні позиції в інших ділянках життя. Її випускником був контр-адмірал Борис Люшняк, який з-поміж українців займає найвищу ранґу у військовій службі Америки.



ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

з подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 32 за час від 1 січня 2009 р. до 31 січня 2010 р.

9,000.00 дол. Володимир Базарко.
2,600.00 Ярослава Рубель.
15.00 Іван Дитюк.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах

„Фонд Начального Пластуна“

35,000.00 дол. Пластова Фундація Ню-Йорк.
2,119.92 Любомир Романків.
500.00 Юрій Павлічко.

Датки на Видавничий Фонд „Пластового Шляху“

1,000.00 дол. Загін „Червона Калина“.
50.00 Михайло Качній.
По 25.00 Дора Горбачевська, Ольга Чмола.
20.00 Олена Сацюк.
10.00 Роман Процик.

На розбудову оселі біля Рівного

5,000.00 дол. Богданна Титла.

На зимові табори для молоді Східних Областей України

100.00 дол. Святослав Цибрух.

В пам’ять св. п. пл. сен. кер. Оксани Бережницької, Бурх.

По 100.00 дол. Віра Моллс, Христина Турченюк, Дарія Якубович, Курінь „Буриверхи“.
По 50.00 Уляна Баб’юк, Марта Галяревич, Люба Козбур, Дарія Кульчицька, Ірена Палазій, Олександра Раковська, Мира Футей.
По 25.00 Софія Головата, Мирослава Голубець, Адріяна Миронович.

В пам’ять св. п. Ігоря Гриневича

(на Фонд „Пластового Шляху“)

50.00 дол. Арета Галібей.

В пам’ять св. п. Люби Домбчевської

100.00 Юрій Павлічко.

В пам’ять св. п. пл. сен. кер. Христини Ковч, Тис.

(на пластунів-сеніорів похилого віку в Україні)

125.00 дол. Роман Завадович з дружиною.
По 100.00 Марко і Адріяна Бах, Мирон і Уляна Баб’юк з дружиною, Христина Ващук-Барташ,Тамара Воробій, Марійка Гельбіґ, Іван Ґалуґа з дружиною, Орест і Таня Джулинські, Надя Казимира, Галина Кутко, Яра Літош, Слава Мисаковець, Юрій Павлічко, Ярослава Рубель, Юрій і Авра Слюсарчуки, Богданна Титла, Ярослав Ткачук з дружиною.
По 50.00 Франк Вовкович з дружиною, Богдан Ґуран, Дарія Кіндрат-Праг, Анатолій Коба з дружиною, Нестор Кольцьо, Юрій і Марта Кузьмовичі, Оксана Лонкевич, Василь Мандзій з дружиною, Іванна Мартинець, Володимир Пилишенко, Ірена Руснак, Стефанія Стенфілд, Олена Стецяк, Леся Телеґа, Річард Шайнеман, Галина Юник.
40.00 Джон Мккол з дружиною.
По 30.00 Петро Лещишин з дружиною, Христина Олексин.
По 25.00 Ірена Адамчук, Малина Дзюба, Евген Кулик, Ірена Михайлюк, Наталія Олексин, Марія Павлюк, Мирон Тицький з дружиною, Татіяна Шутер.
По 20.00 Василь Білан, Ліда Захарків, Катерина Лялюк, І. М. Терлецький.
15.00 Емма Адамчук.
По 10.00 Люба Білозір-Баран, Елля Хархаліс.

В пам’ять св. п. Катрусі Лялька

100.00 дол. Іван Ґалуґа.
По 50.00 Ольга Колинич, Зеня Кузель, Богданна Титла, Христина Чехович, Олександер і Дарія Якубовичі.
По 40.00 Петро Лещишин, А. Харамбура з дружиною.
По 30.00 І. Адамчук, Ірена Руснак, Микола Єйна.
По 25.00 Ірена Гафткович, В. Мандзій з дружиною, Е. Кулик, І. і Н. Олексин, Христина Олексин, Марія Павлюк, Леся Телеґа.
20.00 Михайло Терлецький.

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до Пластунів та Приятелів Пласту складати пожерти на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні. Ваш даток уможливить поширити пластову працю виховання молодих громадян України в традиціях національної свідомости та відданости своєму народові. Тим ми забезпечуємо майбутнє і незалежність Української Держави.

Просимо виставляти чеки на Plast Conference, Inc. та слати до:

Plast Conference, Inc., c/o Ms Tamara Hankewych,
941 N. Western Avenue, Chicago, IL 60622-4619. Tel.: 773-772-6131

Всі датки на „Пласт в Україні“ можна відтягнути від податку.

Головна Пластова Булава



З волі Всевишнього по довгій і важкій недузі відійшла від нас 31 січня 2010 р.



СВ. П.

ВАСИЛИНА ГУЗИК

з дому МАЦЬКОВА

Народжена 21 липня 1923 р. в селі Пирогівці, Хмельницька обл.

Після 65-літнього подружнього життя залишила в смутку: мужа Івана, двох донечок, три сини, вісім онуків і десять правнуків. Була 60 літ активною при церкві св. Михаїла, а також в УККА, СУМ, в Рідній школі. Член УНСоюзу від 1950 року.

Похована 4 лютого 2010 р. на St. Lawrence Cemetery, New Haven, CT.

Вічна Її пам’ять!



Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 31 січня 2010 р. відійшов у Божу вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, БРАТ і СТРИЙКО

СВ. П.

інж. РОМАН ВИННИК

нар. 12 травня 1927 р. в Бережанах, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена в четвер, 4 лютого 2010 р. в похоронному заведенні Parker Bros. Memorial Funeral Home, Watervliet, NY.

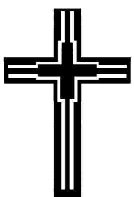
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п’ятницю, 5 лютого в Українській католицькій церкві св. Миколая, відтак на цвинтарі св. Миколая у Watervliet, NY.

Залишені у смутку:

дружина	– ІРИНА
дочка	– РЕНАТА з мужем ЕДВАРДОМ
син	– БОГДАН з дружиною ХРИСТИНОЮ
теща	– АНТОНІНА САВЧУК
шваґерка	– ЛІДІЯ САВЧУК
брат	– ЮРІЙ з родиною в Україні
	та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам’ять!

В пам’ять Покійного Романа пожертви можна складати на Український музей в Ню-Йорку.



НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ



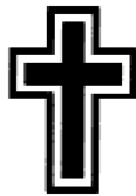
повідомляє своїх членів та громаду, що 2 лютого 2010 р. відійшла з цього світу

д-р Марта Кушнір

член Медично-Біологічної Секції НТШ-А

Рідним складаємо співчуття.
Вічна Їй пам’ять!

Управа НТШ в Америці



З глибоким смутком повідомляємо, що в четвер, 12 лютого 2010 р. відійшов у Божу вічність наш найдорожчий
ТАТО і ДІДУСЬ



СВ. П.

ВОЛОДИМИР ДАНИЛЮК

Народився 20 лютого 1918 р. в Ходорові в Україні.

Володимир закінчив студії у Львівській Політехніці та зголосився до 1-ої Дивізії у 1944 р. Виїхав до Америки у 1950 р., а в 1952 р. одружився з Лідією М. Сак. Був інженером, спортовцем та майстром різьби.

ПАНАХИДА була відправлена у понеділок, 15 лютого 2010 р. в похоронному заведенні в Юніон, Ню-Джерзі.
(www.unionfuneralhome .com)

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 16 лютого 2010 р. о год. 9:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Нюарку, Н. Дж. Поховання на українському цвинтарі у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж. після Служби Божої.

У глибокому смутку залишені:

сини	– ОЛЕСЬ ДАНИЛЮК з дружиною ДЖЕКІ
	– АНДРІЙ ДАНИЛЮК з дружиною АНДРЕЄЮ
внуки	– СТЕФАН і КАТЕРИНА ДАНИЛЮК

Вічна Йому пам’ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на „St. John's Church Building Fund“.
Пожерти висилати до St. John's Ukrainian Church, 60 C N. Jefferson Rd., Whippany, NJ 07981.
На „memo“ лінійці просимо написати: „In Memory of Walter Danyluk“.



Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 11 лютого 2010 р. відійшла у Божу вічність на 69 році життя наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

СВ. П.

МАРУСЯ ОЛІЙНИК

нар. 20 травня 1940 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 17 лютого 2010 р. з похоронного заведення Mastapeter Funeral Home, Roselle Park, NJ о год. 10:30 ранку.

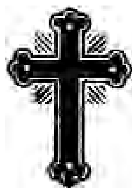
У смутку залишені:

мама	– ГАНЯ ШАЛАЙКО
муж	– ОЛЕСЬ ОЛІЙНИК
син	– ОЛЕСЬ ОЛІЙНИК, мол.
дочка	– РОКСОЛЯНА ҐАРДЖУЛО (GARGIULO)
син	– БОГДАН ОЛІЙНИК
дочка	– МАРУСЯ ОЛІЙНИК
внуки	– ЕШЛІ (ASHELY)
	– ДЖАКЛИН (JACQUELINE)
	– ДЖЕЙМІ (JAMIE)
	– ОЛЕСЬ
брат	– ПЕТРО ШАЛАЙКО з родиною
сестра	– ІРКА ГУЛІНАЗО (GULINAZZO) з родиною
сестра	– ГАНЯ (THERESA) КЕСІДИ (CASSIDY)

та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Її пам'ять!





Загін "Червона Калина"
5-ий Курінь УПС і 23-ій Курінь УСП

Ділимося зі всіма братчиками Загону та пластовими друзями сумною вісткою, що в середу, 10 лютого 2010 р. відійшов на Вічну Ватру наш братчик

СВ. П.

пл. сен. Роман Ярослав Пиндус

бувший виховник пластової станиці в Нюарку.

Панахида відбулася в п'ятницю, 12 лютого 2010 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Union Funeral Home Lytwyn & Lytwyn, Union, NJ.

Похорон відбувся в суботу, 13 лютого з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку на цвинтар св. Андрія Первозваного в Sound Bound Brook, NJ.

Дружині Ірині, синові Орестові та родині складаємо наше глибоке співчуття.

Старшина Загону

Замість квітів на могилу, родина Покійного і друзі просять складати пожертви на „Scholarship Fund for Orest Pyndus", c/o Self Reliance Federal Credit Union, 734 Sandford Ave., Newark, NJ 07106 для його 14-літнього сина.





Ділимось сумною вісткою, що несподівано у середу, 10 лютого 2010 р. в Нюарку, Н. Дж. відійшов у вічність

СВ. П.

РОМАН ЯРОСЛАВ ПИНДУС

народжений 3 жовтня 1956 р.

Член і колишній виховник пластової станиці у Нюарку, член пластового Загону Червона Калина, член Управи спортивного товариства Чорноморська Січ, член УНСоюзу і член Управи УСЦАК-у.

Залишені у глибокому смутку:

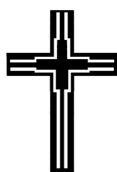
дружина – ІРИНА ПИНДУС з дому БІЛОНІЖКА
син – ОРЕСТ ПИНДУС
ближча і дальша родина та друзі в Україні й Америці.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 13 лютого в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., поховання на українському цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу Покійного Родина і друзі просять складати пожертви на стипендійний фогд для його 14 літнього сина Ореста. (at the Selfreliance Ukrainian American Federal Credit Union, Newark or Parsippany).







КРАЙОВА УПРАВА СУМ
і УПРАВА ОСЕЛІ СУМ в ЕЛЛЕНВІЛІ, Н. Й.
діляться з членством СУМ та українською громадою сумною вісткою, що після довгої недуги відійшов у вічність 30 грудня 2009 р. у місті Києві

СВ. П.

МИХАЙЛО ПЕНДЖОЛА

нар. 19 листопада 1926 р. в Івано-Франківській обл.

Друг Михайло понад 40 років трудився у розбудові та відновленні Сумівської Оселі в Елленвілі, Н. Й.

Схиляємо наші голови у молитві за спокій Його душі, дякуємо Йому за Його жертвенність та посвяту, а Родині висловлюємо найглибші співчуття.Тлінні останки Покійного поховано на Північному кладовищі у Києві.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу Покійного родина просить складати пожертви на розбудову Оселі СУМ в Елленвілі, Н. Й. UAYA-Oselia, 8853 Route 209, Ellenville, NY 12428.





З глибоким болем в серці повідомляємо рідних, друзів та знайомих, що 15 січня 2010 року, прийнявши Найсвятіші Тайни, закінчила земне життя наша найдорожча дружина, мама, бабця та прабабця

СВ. П.

МАРІЯ ШУРИН

з дому Ірина Кравченко

Народилася 30 липня 1922 р. в с. Скотарево, Черкаської обл., Україна.

В1942 році була вивезена до Німеччини на примусові роботи. Працювала в Баварії, там і познайомилася з Іваном Шурином, який також перебував у цій околиці на примусовій роботі. Після закінчення Другої світової війни Марія та Іван одружилися і виїхали до табору Байройт. В цьому таборі народився у них син Богдан. Згодом, родина Шуринів виїхала до Америки, а в 1948 році поселилися в м. Рочестері, штат Ню-Йорк. В 1952 році народилась у них донечка Ганя. Подружжя Шуринів прожили разом 64 роки. Марія була членкою 367 відділу Українського Народного Союзу та Об'єднання "Запорозька Січ".

В глибокому смутку залишилися:

муж – Іван
дочка – Ганя
син – Богдан
внуки – Геадер з мужем Яремою, St. CROIX
– Данєль Шурин
– Степан Шурин з дружиною Амендою
правнуки – Ноій, Роман, Раян, Тарас та Течер
сестра – Олександра Кравченко, племінниці: Оля, Іра, Валя та дальша родина в Україні:
сестри по чоловікові – Анна Вернер з родиною, Ольга Бєлка з родиною, Марія Ковалевич з родиною, Львів
брат по чоловікові – Василь Шурин з родиною
ближча і дальша родина, друзі і приятелі в Америці, Канаді й Україні.

ПАНАХИДА була відправлена 19 січня 2010 року в Похоронному заведенні Павла Геріса.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 січня 2010 року в Українській католицькій церкві Богоявлення в Рочестер, Н.Й. Тіло Марії поховано на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н. Й., Америка.

Складаємо сердечну подяку о. Роману Сидоровичу за відправу Св. Літургії, похоронні відправи, молитви та відвідини св. п. Марії. Висловлюємо подяку церковному хору за відспівану Панахиду і Св. Літургію. Дякуємо всім, хто взяв участь у похоронних відправах в пошані Покійної та за всі вислови співчуття, що надійшли до нашої родини.

Нехай пам'ять про св. п. Марію залишиться у наших серцях, а душа її нехай буде прийнята у Божі обійми.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу пожертви можна скласти на фонд "Діти Чорнобиля", ACT # 107123 RUFCU, 824 East. Ridge Road, Rochester, N.Y. 14621.

Сумна вістка зустріла Детройтську громаду, що 22-го листопада 2009 р. упокоїлася молода, надзвичайно талановита людина

РОМАН ТЕРЛЕЦЬКИЙ

на 56 році життя, на вершку своєї кар'єри.

Він був мистець, режисер-продуцент і директор постанов опер, театру, виступів. В своєму фаху він вибився в еліту серед американської публіки.

Покійний Роман народився в повоєнній Англії в 1953 році, а в 1954 р., приїхавши з батьками до Америки, замешкав у Детройті. Він закінчив школи при церквах св. Івана Хрестителя і Непорочного Зачаття, де брав участь у шкільних імпрезах, співах, тощо. Роман грав на бандурі, виступав з чоловічим хором „Трембіта" і все цікавився музикою, театром і мистецтвом. Після визначного закінчення вищих студій при Oakland University, він дістав працю в Michigan Opera Theater, де великий вплив на нього мав Dr. David DiChiera. Небувалий талант Романа приніс йому велике признання. Його кар'єра включала працю при Civic Opera of the Palm Beaches, FL, Santa Fe Opera NM, Wolftrap Foundation for the Performing Arts, VA, Broadway, NYC, Spoleto Festivals in Italy, USA, Australia. Роман, роз'їжджав зі своєю мистецькою працею до Італії, Франції, Німеччини, Англії, Ізраїлю, Китаю і Росії і мав глибоку пошану від світової слави співаків і мистців.

В 1979 році Роман дістав працю у Washington National Opera, спочатку як асистент, відтак як директор продуцент. Там він був до 1996 року, оформлюючи 25 оперних вистав. В 1997 році він став віцепрезидентом мистецького програмування в John F. Kennedy Center for the Performing Arts, де приготовлював і координував тисячі продукцій. У Вашінґтоні Роман належав до української групи The Washington Group (TWG), де між іншим брав участь і зорганізував бенефіс-концерт в британській амбасаді з участю тенора Володимира Гришка.

Відтак він поїхав до Greensboro, Georgia, де став General Director of Arts & Culture for the Linger Longer Communities of Reynolds Plantation, Reynolds Landing and Achasta. Там Роман був останніх три роки свого життя. Його мрією було злучити мистецтво з культурою в одно, як прислугу для громади. Він це і довершив під патронатом Mercer і Gaby Reynolds. Роман був причетний до перебудови руханкової залі в середній школі в Greensboro на Festival Hall, осередок який конечно потребувала ця околиця. Центр, який відкрито в Greensboro в січні 2010 р., стане пам'ятником його труду і його візії для цієї громади. Надзвичайний талант Романа залишив тривале враження в їхніх серцях. Він був приятелем всіх і учителем багатьох. Його заохота і передбачливість є незабутні. Батько Романа був впливовим на докладність в його праці.

В честь Романа Терлецького 25-го січня відбувся поминальний концерт в John F. Kennedy Center for the Performing Arts з участю таких світової слави визначних мистців як Issac Stern, скрипка, Pinchas Zukerman, віола, Daniel Barenboim, дириґент, Jean Yves Thibaudet, піяніст, Harolyn Blackwell, сопрано, Debbie Gravitte, співачка, Washington Ballet, Dr. David DiChiera (його перший дорадник) і багато інших осіб, які висловлювали похвали і велике признання про нього, його талановитість, ентузіязм, енергію, доброзичливість, працьовитість і скромність. Промовці підкреслювали який великий вплив на працю Романа мали його батьки й українське виховання, мова і культура і згадували його приємну вдачу. На кінці програми оркестра заграла український національний гимн.

Роман залишає горем опечалених:

– маму Ксеню Федак,
– сестру Анну Чекаловську з родиною
– брата Тараса з родиною.

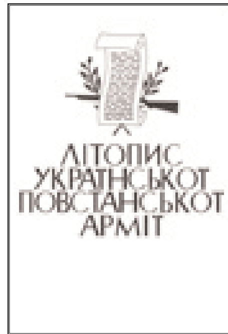
Похоронні відправи відбулися в церкві св. Йосафата, Ворен, МІ 28 листопада 2009 р., а поховання на кладовищі White Chapel.

Вічна Йому Пам`ять

Покійний Роман Терлецький був членом Українського Народного Союзу, Відділ 292.

Спомин написала Ірена Прийма ,Секретар 292 Відділу УНСоюзу.







Об`єднання колишніх вояків УПА США і Канади, Товариство к.В.УПА в США і Канаді та в-во "Літопис УПА" діляться з громадою сумною вісткою, що 5 лютого 2010 р. в Чікаґо упокоївся сотник УПА



Володимир Сорочак
(«Ворон», «Беркут»)

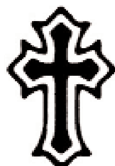
Народився 22 лютого 1922 р. в сім`ї Григорія і Анни з дому Михно у с. Явірник Руський, повіт Добромиль, Перемищина.

В УПА від 1944 р. Закінчив Старшинську школу «Олені». Виконував функції сотенного та курінного, а в 1946 році став командиром 28 Тактичного Відтинка УПА (Холмського) «Данилів».

У 1948 році прибув рейдом на Захід. Член Рейдуючих частин УПА, Місії УПА, член редколеґії журналу «До Зброї», один із засновників та голова ОКВ УПА США і Канади. Член Видавничого комітету «Літопису УПА» від початку заснування видавництва.

Залишив у смутку сина Марка з дружиною Ясмінь і дочкою Олександрою, три пасербниці Герієту, Хріс, Су та ближчу і дальшу родину у Австралії, Франції, США та в Україні, друзів, приятелів та знайомих. Тіло покійного поховано на українській частині цвинтаря Елмвуд в місцевості Літел Ґрове, штат Іліной.

Вічна і славна Йому пам`ять!



Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 11 лютого 2010 р. по довгій недузі відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

ІРИНА ТАМАРА ЗАКАЛЯК

Нар. 1925 р. у Скольному, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена у вівторок, 16 лютого 2010 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Кровіцкі-МкКракен у Лінден, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 17 лютого 2010 р. о год. 10:00 ранку в Українській Католицькій церкві св. Володимира в Елизабеті, Н. Дж., а відтак на Українському православному цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ЯРОСЛАВ	– муж
ХРИСТЯ	– дочка з мужем ДЖОНОМ
УЛЯНА	– дочка з мужем ДЖІМОМ і дітьми АНДРІЄМ і АЛЕКСАНДРОЮ
ЮРІЙ	– син
НАТАЛКА	– дочка з мужем БІЛОМ і дочкою ОЛИВІЄЮ

родина в Україні й Америці.

Вічна Їй пам'ять!

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

